

SLIKE «BEVIS» BLE NASJONAL SAMLING DØMT ETTER

I nr. 1 bragte FOLK OG LAND faksimiler av flygeblad som Nasjonal Samling sendte ut i årene før okkupasjonen.

Flygebladene inneholdt sterke advarsler mot Nygaardsvold-regjeringens politikk, som førte landet vårt stadig nærmere avgrunnen.

Ett flygeblad var ikke tatt med i dette nummer, nemlig det som ble sendt ut 8. april 1940, og som etter okkupasjonen ble tatt som bevis på at

Vidkun Quisling visste om invasjonssplanene.

Når vi idag gir FOLK OG LAND's lesere anledning til å studere dette flygeblad, (hentet fra «Aftenposten») vil det gå frem at teksten i det, følger tidligere oppslag, – men at kravet om en ny handlingskraftig regjering er ytterligere styrket. Dette med bakgrunn i begivenhetene på denne tid, da det ble fullstendig klart at våre myndigheter ikke ville ta noen forholdsregler for med militær

makt å motsette seg britiske nøytralitetsbrudd.

FOLK OG LAND's forretningsfører, Harald K. Schaanning, var blant de ildsjeler som om kvelden den 8. april 1940 delte ut flygebladet. Han forteller oss at de i flere timer oppholdt seg i Rådhusgaten 17, før det ble ferdig i trykkeriet. Da det endelig kom ut på gatene, strømmet folk til, spent på innholdet.

Situasjonen var jo da ytterst prekær, etter britenes mine-

legging i norske farvann samme døgn.

Når «Aftenposten» i sitt aftennummer den 29. mai 1945 (se faksimile) betegner flygebladet som «dette kuriøse aktstykkets betydning i Nasjonal Samlings skyldspørsmål», viser det hvilke «beviser» bevegelsen, dets Fører, og de ti tusener medlemmer ble dømt etter.

Et rådsmøte i Nasjonal Samling den 7. april 1940 kom

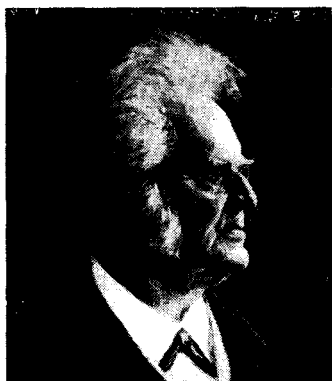
også til å spille en stor rolle som «bevis» for forrederiske forhold og hensikter.

En av deltakerne i møtet, Einar Syvertsen, har fortalt at Landssvikeravdelingen i flere måneder forhørte ham, og svært mange andre mennesker, før sannheten om det ble godtatt.

Slik kan det altså gå, når en bevegelse har en nærmest profetisk Fører.

SE SISTE SIDE!

FARLIG, FARLIG, BJØRNSTJERNE

verdensfreden kunne komme over menneskeheten.

Fra Berlin, hvorfra den tyske enighet utgikk, vil formodentlig også en gang alle germaneres enighet utgå, og dette fast sammen-sluttede germanske forbund vil så endog bringe hele verdens fred».

Tenk deg tanken:

Hadde den store Bjørnstjerne Bjørnson levd i 1930-årene, ville han sikkert sagt det samme.

Og i «Aftenposten's» aftennummer den 29. mai 1945, ville vi sikkert funnet utdraget gjengitt, som et bevis på Bjørnsons aktive medvirkning til at det kom «ennå større besøk» til Norge den 9. april 1940.

Kanskje hadde avisen også spandert et bilde av Bjørnstjerne Bjørnson, fra hans tilværelse i vaskegjengen på Ilebu, eller i annen norsk konsentrasjonsleir sommeren 1945.

Istedet fikk vi gleden av å møte hans sønn, Erling, – og det var jo også hyggelig.

AVERTER I

FOLK OG LAND

Nedenstående er hentet fra en tale som Bjørnstjerne Bjørnson holdt i 1892.

Adolf Hitler var bare 3 år den gangen, og Heinrich Himmler var ikke født.

Vi finner grunn til å understreke dette, noe våre lesere vil forstå, når de har lest utdraget.

Dobbelt grunn, kanskje, når vi vet at Bjørnstjerne Bjørnson faktisk sa: «Jeg velger meg april».

Her kommer utdraget:

«Hver sommer har vi besøk av STORE, PREKTIGE TYSKE SKIP. Hver sommer tenker jeg: BARE DET KOM ENNÅ STØRRE BESØK.

Jeg er pangermaner og jeg er teutoner. Mitt livs drøm er at alle germanere måtte forene seg. Måtte denne drøm gå i oppfyllelse, så at

C.C. heiser en fane

Chr. Christensen skriver i begynnelsen av sin siste bok, «De som heiste flagget» bl.a.: «under et stort jubileum da freden lenge hadde rådet, karakteriserte en sentral sosialdemokratisk politiker «vår krig» slik: «Det var ikke generalenes krig. Det var ikke soldatenes krig. Hele folket reiste seg til motstand.» Dette er en legende. Den er fortalt så ofte at den er blitt et evangelium.»

Mot denne legende er det C.C. heiser sin fane. Han gjør det på en elegant måte, med en fenrik – Øivind Lund – som gjennomgangsfigur. Det var denne mannen som den 20. mai 1940 heiste det norske splittflagget på en motortorpedobåt i Portsmouth havn, og dermed markerte et kjempende Norge utenfor norsk territorialgrense.

C.C. setter seg ikke bare som mål å avlive myten om at det var offiserene som ikke holdt mål under krigen, men også å sette regjeringen Nygaardsvold og dens politikk før og under krigen i det rette lys. Samtidig går han inn for å yde NS-folk mest mulig rettferdighet, og det er forståelig at en anmelder i «Folk og Land» går særlig inn på dette.

C.C. mangler ikke mot, og han tar i sin bok til og med begrepet «tyskerarbeide» opp til vurdering. Han finner at bygging av tyske festningsan-

legg, flyplasser etc. var en langt større bistand til fienden enn medlemskap i NS i sin alminnelighet. Om landssvikk oppgjør skriver han: «Nygaardsvoldregjeringen hadde primært ført en politisk krig, og en naturlig konsekvens var da et politisk etterkrigsoppgjør.» Og om dette heter det noen linjer foran: «Etterkrigsoppgjøret var vel forberedt i krigs- og okkupasjonsårene, og ikke bare i sluttfasen. Det kan være tvil om at de politiske styresmakter var så godt mobilisert på noe annet område.»

Forfatteren er ikke i tvil om at det var idealisme som var frontkjempernes – og de frivillige rødekorssøstres-motiv, og ikke en drøm om å bli storbønder i et erobret Russland. Han tillegger heller ikke det store gross av NS-medlemmer slette motiver. Han frikjenner også Quisling for enhver femtekolonnevirksomhet. Det var jo dette Quisling vitterlig ble dømt for og skutt for. Han skriver også at ideen til Quislings statskupp kom fra en underordnet tysk partifunksjonær, en tysk assisterende marineattasjé og Viljam Hagelin.

Men han betegner handlingen som et forræderi fra Quislings side. Dette er C.C.'s mening, og jeg respekterer ham for den mening han har, som han har full rett til å ytre.

Rundt den 9. april 1940 er

det fortsatt meget som er dunkelt. Partifunksjonæren, hvis navn var Hans Wilhelm Scheidt, var ikke så underordnet som C.C. går ut fra. Scheidt var sendt til Norge som Alfred Rosenbergs observatør som et ledd i den kalde krigen mellom denne og utenriksminister Ribbetrop. Han og Hagelin kjente hverandre, og det skulle være meget interessant å få belyst tospannet Hagelin-Scheidts manipulasjoner.

Hvilke begunstigelser for Norge Scheidt, i Rosenbergs navn, kan ha forespeilet Quisling dersom han begikk statskupp, vet jeg ikke. Det jeg vet er at Quisling under et møte med Rosenberg i januar 1945 sier til denne: «De, herr Rosenberg, har gjør meg til forræder.» hvortil denne svarte: «Jeg ble spilt over sidelinjen.»

Scheidt gikk også i deknning under falsk navn ved slutten av krigen, og det må ha vært mer enn dårlig samvittighet som drev ham til det.

Quisling betraktet jo forøvrig Stortinget av 1936's etårig forlengelse av eget mandat som et slags statskupp og at regjeringen Nygaardsvold derigjennom ikke var Norges lovlige regjering.

Forøvrig gir jeg C.C. rett i at aldri har et statskupp vært forberedt slettet.

Forfatteren gir mange inter- (Forts. side 6)

Dette er FOLK OG LAND's store sommerkonkurranse

Og så nærmer sommeren seg igjen, og som tidligere tar FOLK OG LAND pause frem til august.

I følge kontrakten med våre abonnenter vil det også i år komme ti nummer av avisen, og takket være VENNEGAVENE kan vi glede leserne med dobbelt sideantall i augustnummeret, og sannsynligvis også i desembernummeret.

Forøvrig vil avisen fremover bli breddfull med interessant og til dels sensasjonalt stoff, krydret med fotos og tegninger. I mellomtiden skal ikke leserne få tid til å kjede seg.

Her og nå innbyr vi nemlig alle, i byen og på landet, til sommerens store premiekonkurranse, som omfatter ikke mindre enn 3 hovedoppgaver. Du kan delta i en eller flere av disse oppgaver.

Og her kommer de:

1) Lag en tegning av PERNILLE, (gjørne karikatur) slik du mener hun ser ut. Vi vet alle at hun er ung, men er hun kjukk eller tynn, kanskje fregnet, muligens har hun oppstoppernese, går hun med kysehatt eller skaut, kanskje barhodet, har hun fletter, utslått hår eller moderne parykk, ser hun mandig ut, eller er hun en feminin liten frøken.

Pernille er lesernes kjeledegge, – og vi vet at hun har fått drøssevis med gloheite frierbrev fra ungarer blant leserne.

Men hvordan ser hun ut? Send oss din tegning (eller karikatur) av henne, og du er med i 1. oppgave.

2) Nedenfor finner du arbeidsleder Baldriansen i Gåsmyra konsentrasjonsleir for landssvikfanger. Han er en storskryster, er brautende og liker å slenge ut fremmedord, som han så visst ikke behersker.

Hva sier han egentlig til fangen?

Send oss en kort, kvikk tekst, og du er med i 2. oppgave.

3) Til slutt en alvorligere oppgave, som du bør arbeide en del med. Send oss vignetter, eller full utforming av spaltehoder, til følgende faste spalter som starter i augustnummeret: – FRITT SLAG – som er spalten for lesernes korte innlegg.

– DU SPØR – DIXI SVARER som er spalten for alle slags leser spørsmål.

– FRONTKJEMPERSPALTEN som er spalten for frontkjempertnytt.

Når det gjelder premier kan vi ikke love deg drømmereiser til Florida eller den franske riviera, men vi mener å være rausere når vi deler ut en valgfri bok fra det store utvalg i BOKTJENESTEN til vinneren i hver oppgavegruppe.

Konkurransebidrag blir ikke returnert, og vi forbeholder oss retten til å nytte også upremierte besvarelser i avisen (selvsagt uten honorar).

Tegninger og utformede spaltehoder som sendes oss, må utføres med tusj eller skarp blyant (ikke blå farge).

Sett tankene i sving, og send oss besvarelsene innen 1. august.

Adressen kjenner du: FOLK OG LAND, REDAKSJONEN, POSTBOKS 924, SENTRUM, 0104 OSLO.

God sommer

Et spørsmål om striler!

Kjære redaktør!

Jeg er bare 16 år, men følger med i FOLK OG LAND. Det kan jo være artig å lese hva den tapende part skriver om siste verdenskrig. Særlig fordi min onkel og tante var med i Nasjonal Samling, og blir kalt landssvikere.

Det tror jeg ikke de var. Jeg savner en spørsmålspalte i bladet, – kan det la seg gjøre å få en slik.

Kan dere forklare meg hva striler er for noe? Har det noe med politikere å gjøre? Jeg har lest et sted, at de ble forfulgt her i Norge.

Vesla, 16 år,
DRAMMEN

Hei, VESLA!

Takk for hyggelig brev. Vi setter pris på post fra unge lesere, som kanskje vil overta vår oppgave, når vi gamlinger dør ut. Nei, din tante og onkel var ikke landssvikere, men arbeidet tvert om for at landet vårt skulle bli frelst og fritt, etter at våre politiske ledere i 1930-årene førte Norge lenger og lenger mot avgrunnen, inn til det resulterende i at vi kom i krig, med etterfølgende 5 års okkupasjon. Ingen av lederne turde ta ansvaret for sine handlinger, og rømte fra landet, som ble uten styring.

Det var da Vidkun Quisling, og hans parti, Nasjonal Samling, grep inn, og reddet oss fra hungersnød og annen elendighet, slik at vi kom velberget fra det hele. Var det landssvik? (Vi har sendt deg noen bøker om dette).

En spørsmålspalte starter vi allerede nå, etter din oppfordring, og vi håper mange vil benytte seg av den.

Når det gjelder ditt spørsmål om striler, er det et øke- navn bergenserne bruker på øybefolkningen utenfor Bergen. (Hav- eller fiskestriler.)

Det er riktig at strilene ble mobbet og forfulgt før siste verdenskrig, og forholdet mellom stril og bergenser var omtrent som mellom neger og hvit i Sørstatene i USA.

Strilen var så visst ikke sosialt akseptert i Bergen, og nokså typisk er historien om byjenten som spør moren sin om strilene kommer til himmelen:

– Ja, svarer Bergensmatten, – men ikke så høyt som oss.

Først under okkupasjonen fant mange bergensere ut at strilene var gode å ha, og reiste titt og ofte på «vennskapsbesøk» til dem, for å sikre seg fisk og andre godsaker.

Red.

Høyre-pressen anbefaler Tvind

Herr redaktør!

Fra tid til annen har FOLK OG LAND hatt noen oppsiktsvekkende reportasjer om det såkalte TVIND-IMPERIET i Danmark, og dets underbruk i Norge.

Etter at bladet kom med disse reportasjer, tok «Verdens Gang» opp tråden, med avsløringer av forholdene på Hornsjø turisthotell, som eies

av Tvind, og der også TVINDS beryktede «reisende folkehøgskole» holder til.

Med sjokk har jeg sett «Aftenposten» og gamle ærverdige «Morgenbladet» bringe innbydende annonser fra dette hotell.

Er det ikke ansvarsløst av disse aviser å lure godtroende lesere til å ta sin ferie på denne marxistiske utklekningsanstalt, sammen med avvikere og asosiale elementer?

Eldre leser
Lillehammer

SVAR: Selvfølgelig er det ansvarsløst.

Ansvarsløst er det også når barnevernkontorer i norske kommuner søker å kvitte seg med sine problemer, ved å sende gatebarna til Hornsjø, for utdannelse i Røde brigader, til innsats «når dagen kommer».

Red.

En skam for norsk presse

Herr redaktør!

Under den velkjente injuriansaken Løberg – Hans S. Jacobsen i 1969 (i forbindelse med Hewins bok: «Quisling – profet uten ære») var pressens referenter tallrike. De behøvde ikke anstrenge seg synnerlig for å la blyanten finne sine små stier, eller rettere sagt; brede veier. De lyttet med begge ører til Løberg, men lukket dem for Jacobsen, og referatet var forøvrig stort sett ferdig på forhånd.

Dette ble for meget selv for Løbergs juridiske rådgiver Annæus Schødt, og for «Farmand», – ja, Løberg selv, hvis inderlige hat mot Hans S. Jacobsen var velkjent, følte at en så lett kjøpt seier nær sagt var forsmædelig, lot falle ytringer om at han ikke fant at motparten var behandlet fair av pressen.

Såvel Annæus Schødt som

«Farmand» ga ord for sin indignasjon overfor pressen i anledning denne skamløse taushet fra pressens side, – den taushet som var så velkjent fra prosessene i årene 1945–1948. Men nå har det siden den gang gått 25 år, så man skulle tro at pressen hadde funnet tilbake til den rette objektive form.

Vi har idag et hederligere rettsvesen enn en hederlig presse. Før pressens folk fikk ordnede pensjons- og organisasjonsforhold, og avisen statstilskudd, var journalistene mer markerte personligheter, som kjempet for sin avis, uten fast arbeidstid, ofte uten å få gasjen regelmessig utbetalt, uten pensjon i sikte. De var mer sannhetskjærlige og levde for og med avisen døgnet rundt. De følte et kall og var stolte over sitt yrke. Ja, de kunne sette sin stilling inn på å forfekte sitt synspunkt i strid

med både styre og opinion.

Dette til tross for at dersom dette gikk galt, sto arbeidsløshet og nød for døren.

Idag behøver ikke en journalist å eie noen av disse egen-skaper. Han er trygg. Både pressens folk, dens styrer og aksjonærer er trygge. De kan alle gjespe og gå til ro.

Rhoar,
p.t. Kiel, Tyskland

APROPOS PRESSEN

Herr redaktør!

Sjømannsprest Sylander Brekke var populær og avholdt blant alle sjøfolk. Det var såvisst ikke noen prestaktig bløthet over ham, der han krydret sine taler på «kjerka» med oppkvikkende historier fra ølpuben på hjørnet, eller fra gledeshuset nede i havnestrøket. Best husker jeg ham under en preken på Sjømannshjemmets

leseværelse i Kristiansand, der han tok for seg løggen.

«Vet dere hvor sjøgutter som lyver ender?» ropte han ut i salen.

«I helvede», svarte noen av de tilstedeværende førstereisgutter.

«Nei», svarte sjømannspresten. «Ennå verre. De blir journalister i DAGBLADET.»

M.M., Arendal

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Redaktører:
KÅRE HAUGERUD KJELL B. SCHREINER
Ansv.
Forretningsfører:
HARALD K. SCHAANNING

Postadresse: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1.
Kontortider: Enerhaugsplassen 4, Oslo;
mandag kl. 17–20, tirsdag kl. 11–14 og onsdag kl. 17–20.
Telefon: (02) 19 06 71 – (Telefonsvarer).
Redaktørene treffes etter avtale.

Abonnement: Pr. år kr. 80,- (i omslag kr. 100,-). Utlandet + kr. 10,-.
Giro: Post 5 16 45 04. Bank 6063.05.01248
Abonnementet (10 nummer i året) løper til det oppsies skriftlig.
Annonser forskuddsbetales med kr. 1,- + m.v.a. pr.spalte/m. Minstepris kr. 50,-.
Utgiver: A/S HISTORISK FORLAG.
Trykk: Viking Boktrykkeri A/S.

STRAFF PÅ LIVSTID

Det er vanskelig å forstå at et blad som «GATEAVISA» får midler fra staten til utgivelsen, mens «FOLK OG LAND» blir holdt utenfor alle støtteordninger.

«GATEAVISA» er som kjent et anarkistisk blad som bekjemper enhver form for statsmakt, og som går inn for en samfunnstilstand der det ikke forekommer tvang. Bladet hevder således at enhver statsmakt er tyranni, og at rettferdigheten først og fremst seirer i et samfunn som ikke kjenner lover og rettsvesen.

Typisk for «GATEAVISA» er dens krav om et Norge uten forsvar og fengsler, og også krav om et Norge der det skal være fri omsetning av narkotisk rusgift.

I motsetning til «GATEAVISA» vil «FOLK OG LAND» ha både lover og rettsvesen, og vår avis kommer også stadig frem med ønsker om et styrket forsvar. Ønskene gjelder også vår politi- og lensmannsetat, som idag ikke bare er underbemannet, men også skammelig underbetalt. Heldigvis deler storparten av det norske folk vårt syn, som så avgjort er grunnlaget for orden, rettferd og fred i landet vårt.

Det er da heller ikke her «skoen trykker».

Det hele dreier seg om statens godkjennelse av at «GATEAVISA» dekker en INTERESSEGRUPPE, (narkotikaforbrytere, fiender av Norges forsvar, fiender av rettsvesen og politi) og ut fra denne gir sin støtte til bladet.

Derimot lukker den pengesekken for «FOLK OG LAND», som er talerøret for Norges mest forfulgte folkegruppe, som gjennom den opphetete stemningsbølge i 1945 ble påført landsforrederstempel, og derfor må lide under en livsvarig fordømmelse av hån og spott. Aller verst går dette ut over barn og barnebarn av de dømte, som i skolen må tåle at uvettige lærere og motstandsfolk beretter ondsinnede fantasier om NS-medlemmers «svik» under okkupasjonen, hvilket i skolekameraters ører betyr det samme som jødeforfølgelse, tortur og likvidasjoner.

Slik vil det fortsette i fremtiden, hvis ikke ansvarlige nordmenn (på den «rette siden») griper inn og får operert bort dette landsforrederstempel som er satt på så mange bra, nasjonalsinnede mennesker.

Inntil det skjer bør det være rimelig at «FOLK OG LAND» får den nødvendige støtte fra staten, til å kunne gi en bredest mulig offentlighet av norsk okkupasjonshistorie, SLIK TAPEREN SER DEN.

Et spørsmål fra Landsmøtet: «KAMERAT HVOR ER DU»?

Selv under streik og lock out klarer Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie å avvikle sine årsmøter.

Det viste seg lørdag 12. april, da instituttets generalforsamling gikk av stabelen som vanlig i Oslo.

Til tross for stengte hoteller maktet man å skaffe langveisfarende kamerater tak over hodet, og ingen behøvde heller sulte under oppholdet.

Hele møtet fikk et verdig forløp, der Kåre Haugerud ble hjertelig hyldet for sin store innsats, hvori lå en oppriktig følt takk og anerkjennelse for den dyktighet han og hans medarbeidere har ledet instituttets virksomhet på også i 1985. Styret ble da også enstemmig gjenvalgt.

Den ånd som gjennomstrømmet årsmøtet forhandlinger tør også gi et berettiget håp om at vårt institutt skal vinne videre frem, med ny og øket kraft.

Under årsmøtet fikk de fremmøtte et godt og solid inntrykk av hvilket kjempearbeide våre frivillige krefter nedlegger i opplysningens tjeneste, og hvilke resultater som blir oppnådd.

Spesielt gledelig var det vi merket oss skoleungdommens tiltakende interesser for instituttets arbeide, der elever fra ungdomsskoler, folkehøgskoler og universiteter var blant de ivrigste søkere etter sannheten i norsk okkupasjonshistorie. Dette kom også til uttrykk i at en meget stor del av landets biblioteker nå ønsker å motta instituttets publikasjoner, som legges ut på lese-salene. En pekepinn i retning av et gjennombrudd for saken vår, er også 1985-årets rekordsalg av bøker til utenforstående.

En av møtedeltagerne stilte spørsmålet «Hvor er du kamerat?». – Spørsmålet var rettet til alle de NS-medlemmer som av en eller annen grunn har holdt seg borte fra den virksomhet og kamp som INO og «Folk og Land» har ført.

Vi er enig med ham i at disse bør få en vekker, og vi ser ikke bort fra at Instituttet nå sender dem en påminnelse om dets eksistens, gjerne med en henstilling om et bidrag til den kamp som også de har dratt nytte av.

Hva om «Folk og Land»s lesere benyttet endel av sin sommerferie til å kontakte gamle venner – og på denne måten gjør dem oppmerksom på bladet's og INO's eksistens.

*GJØR BLADET VÅRT
KJENT FOR VENNER OG
BEKJENTE!*

Plantet spion skulle avsløre «Solbris»-flukten

men Høyesterett ga ham tilleggsstraff for dårlig arbeid

I «Solbris»-bokens kjølvann unner vi våre lesere historien om hvilke «tragiske» følger flukten fikk for spionen Knut Jørgen Brodersen, som var plassert i Espeland konsentrasjonsleir for å avsløre oppviglere blant fangene.

Det var forlenget antatt at det måtte være en tyster i leiren, da forhold som brevsmugling og opplysninger som vedrørte vitneutsag flere ganger lekket ut til landssvikavdelingen i Bergen. Dette resulterte i at mange fanger ble overført til Bergenhus fengsel.

Etter som ukene gikk falt mistanken på den dengang 47-årige Brodersen fra Oslo, som sante en dom på 9 års tvangsarbeid for spionoppdrag i England, der han også ble arrestert under krigen.

Mannen oppførte seg mer-

kelig i leiren.

Stadig dukket han opp i barakkene, lyttet til samtaler mellom fangekamerater og var spesielt ivrig når det gjaldt diskusjoner om flukt og fluktstasjoner for å avsløre oppviglere.

Mannen var også ofte i leirens administrasjonslokaler, der han hadde konferanser med inspektør Koppang.

En av fangene fikk i oppdrag å skygge ham, og det kom da frem at han bl.a. fikk gjøre bruk av skrivemaskinene på inspektørens kontor.

En fange som vasket kontoret ble kalt inn til et møte med leirens tillitsfanger, og her bedt om å ta vare på innholdet i papirkurvene de datter mistenkte besøkte administrasjonen.

Dette ble gjort.

Dagene etter «Solbris»-flukten var det hektisk aktivitet

i bygningen. Fengselssjef Probst, politimester Cappelen Dahl og flere etterforskere fløy forvirret omkring, samtidig som det ble utskrevet arrestordre på storparten av de NS-folk som var ute på permisjon, eller som var løslatt etter korttidssoning.

Også i løpet av denne tid var Knut Jørgen Brodersen innom kontorene. Etter et av disse besøk var det at vår renholdsarbeider fant et blåpapir i papirkurven, som nylig var nyttet av Brodersen, og hvor det fremkom følgende brev:

*TIL JUSTISMINISTEREN
Justisdepartementet
Oslo.*

*Herr Minister
Jeg ble dømt 15. mai i år til 9 års tvangsarbeid. Dommen ble avsagt under stor dissens (Forts. side 6)*

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag kl. 17–20, tirsdag kl. 11–14, onsdag kl. 17–20.
Postadresse: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.
Kontoradresse: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.

Ingen medalje til Paul Jørgenvåg

Kjære major Svein Blindheim!

I din anmeldelse av Odd Årflots bok, «Soldat april 1940», som sto i «Dag og Tid» nr. 4/86, delvis gjengitt i «Folk og Land» nr. 3/86, skriver du bl.a.:

«Heltane i boka er mange Møresoldatar, ikkje minst fleire namngjevne befalingsmenn med Paul Jørgenvåg mest i ein klasse for seg. Eg trur eg har lese all offisiell litteratur omkring 1940, legio bøker i tillegg, og mykje uttrykt materiale elles. Eit fasitsvar gir seg sjølv: Dei store heltane er ikkje mange. Ein av desse store er fenrik Jørgenvåg som, også etter denne boka, gjorde det meste av det vanskelegaste arbeidet som skulle gjerast på dei kantar boka handler om. Tru det eller ei: Ikkje ei medalje har han fått.

Dei har vore delt ut med gavmild hand, di gjevaste ofte til slike som sat på trygg av-

stand frå tyskarane: Andre har fått avansement, til dømes den «sjokkskadde bataljonsjefen» som var «med på rømminga rett oppetter lia og austover», om vi skal tru boka. (sitat slutt).

Kjære major Svein Blindheim!

Vi kan fortelle deg hvorfor fenrik Paul Johan Jørgenvåg ikke fikk medalje.

Han var nemlig en av de nordmenn som under okkupasjonen meldte seg til Østfronten, der han gjorde tjeneste i Den norske legion.

Den 6. januar 1949 ble han i Nordmøre herredsrett dømt som landssviker til 3 år og 1 måneds tvangsarbeide, vanlige rettighetstap, og dessuten tap av stillingen som vernepliktig fenrik i den norske hær for alltid.

Og det var det.

FRONTKJEMPER.

FORBUD MOT DØDSSTRAFF

LARS GJENDEMSJØ var en av våre hardeste motstandsmenn på Vestlandet. Medlem av Steinorganisasjonen, flyktet fra tysk fangenskap, kom seg til England, hvor han aktivt ble med på kampene ute.

Etter okkupasjonen førte han et hatsk språk mot medlemmer av Nasjonal Samling, og hadde lite imot dødsstraff over dem. Av nedenstående innlegg, som jeg fant i «BT», tør jeg si at holdningen hans fra den gang har endret seg.

Kåre Voie
5000 Bergen.

Herr redaktør!

Jeg hørte i radio at Amnesty International ville ta opp kampen mot dødsstraff. Etter den kristne religion er dødsstraff forbudt. Det kan vi lese i 2. Mosebok, 20, 13, i Bergprekenen. Jesus sier der: «Elsk eders fiender . . .», og de en elsker, dreper en ikke. (Matt. 5.44) i Getsemane sier Jesus da en av disiplene brukte sverd: «Stikk ditt sverd i skjeden, for alle som griper til

sverd, skal omkomme med sverd.» (Matt. 26.52.)

Det bedrøvelige er at de land som har vært med på å drepe flest mennesker i krig, er de stater som bekjenner seg til den kristne tro. Etter krigen ble det avsagt noen dødsdommer her i landet. Det var flere til dels lærde jurister som mente dette stred mot norsk lov i fredstid. En professor i jus, Skeie, kjempet mot dødsstraff etter krigen. Han sa bl.a.: «Det er då merkjeleg at ein skal vera nøyd å gå på universitetet for å verta dum».

Det er en side ved denne sak som folk flest har liten greie på. Når en dødsdom ble eksekvert, f.eks. i Bergen, så ble det bedt om at frivillige skulle melde seg, og da helst politi.

Men jeg vet at flere av dem som var med på fullbyrdelse av dommen er blitt syke etterpå. Det har fått alvorlige nerveproblemer. Det samme gjaldt de som førte kommandoen.

Det riktige må være at de dommere som avsier dødsdom, selv skal fullbyrde den.

(Forts. side 6)

Omfattende universitetsundersøkelse om toppene blant NS-folk og frontkjempere

Stein Ugelvik Larsen i Institutt for sammenliknende politikk ved Universitetet i Bergen, har i disse dager satt igang en undersøkelse blant ledere innen Nasjonal Samling og i frontkjemperavdelingene, om hvordan det har gått dem etter at dom var sonet, – frem til idag.

Opplysningene omfatter jobber, reiser, oppholdstid og

nåværende yrke. Det vil si karriere.

Ledere innen NSK, NSH, Hird, NSUF, frontavdelinger og politi, samt fylkesførere, departementssjefer, folk i Høyesterett og i andre, høyere stillinger i offentlig forvaltning blir bedt om å svare på dette.

Navn vil ikke komme frem under offentliggjørelsen av

undersøkelsen, Stein Uglervik Larsen har tidligere behandlet lignende spørsmål seriøst, og vi vil anbefale alle som opplysningene omfatter, om å skrive til ham under adresse:

Institutt for sammenliknende politikk, Universitetet i Bergen, Christies gate 15, 5014 Bergen-U.

Kåre Voie
5000 Bergen.

Quisling-omtale fjernes i guide

Den 1'ste april hadde Aftenpostens aftennummer en artikkel med ovenstående tittel. Det gjaldt Oslo-guiden «Key to Norway» som har en kort omtale om Quisling. Den blir kritisert i Aftenpostens aftennummer 18. mai under tittelen «Tvisloms Oslo-guide».

Jeg forstår at utgiveren av guiden føler seg både skadet og personlig såret over Aftenpostens angrep.

Men Aftenposten er den siste som burde falle andre i ryggen, for Aftenposten gikk tyskernes ærend under hele krigen, langt mere enn Quisling gjorde det.. Quisling arbeidet etter sin overbevisning for Norges sak, men Aftenposten arbeidet bare for seg selv. At begge gjorde feil er en annen side av saken.

Etter min mening er Tom Victor Johnsruds «Key to Norway» et skritt i riktig retning. Han bør ikke sløyfe omtalen om Quisling.

Vera Grønland

Dette har eg upplevd

Eg sat ein dag under krigen i ein kafé, og ved sidebordet sat to menn. Dei merka seg at det kom ein del menneske inn i kafeen som nytta NS-helsing.

«Den helsinga er bra den», sa den eine», den skulle bare ikkje ha kome frå den kanten».

NS-kvinne.

FREDSPRISEN OG RUDOLF HESS

Herr redaktør!

I nr. 1 av F. & L. undrer Anna Stang Havstad seg over at fredsprisen aldri har vært foreslått gitt til Rudolf Hess. Da kan jeg fortelle henne at det ble foreslått av unntegnede i -82, og jeg er sikkert ikke den eneste som har gjort dette. Det er godt å vite at det finnes flere slike «forskrudde» personer som meg, – for det var sikkert Egil Årvik's kommentar, da han med et smil lot mitt brev (vedlagt) gå i papirkurven.

Takk for avisen.

Rygge 20/3 1986
Hilsen Egil Gr. G.

Og her kommer brevet, daterert 27. jan. 1982:

HERR EGIL ÅRVIK
Nobelkomiteen
Stortinget.

Igen skal N. komiteen komme sammen for å finne en mulig kandidat til årets fredspris. I en verden som konstant ballangerer på kanten av krig, kan det ikke være lett, og uansett hvem komiteen samler seg om, så vil det vekke strid og kritikk – enten fra høyre eller venstre. Hvem er verdig?

Lech Walesa er sikkert et aktuelt navn som blir foreslått av mange. Han har visselig gjort mye for å skaffe sitt folk større frihet, men hva med fred? Aldri har Polen vært nærmere en borgerkrig. Hva med Paven eller Palme eller Reagan og hans skyttel-diplomat? Alva Myrdal er sikkert i manges tanker og er sikkert et forslag som vil volde minst strid, men er hun verdig? Har hun brakt stridene parter nærmere hverandre?

Nei – Bare et nålevende menneske har virkelig gjort seg fortjent. Det er riktignok

lenge siden, men det er aldri blitt påskjønnnet – og bedre sent enn aldri. Berlins gissel, Vestens skam og dårlige samvittighet: Rudolf Hess'. Ingen nålevende har ofret mere for fredens sak. Den 10. mai d.å. er det 41 år siden han med livet som innsats fløy til England, for i et siste desperat forsøk å stanse et blodbad han visste ville bli (eller kunne bli) Tyskland og Vestens undergang. Siden den gang har han sittet fengslet – de siste 10–11 år endog i ensomt fengsel. Er det vedensrekord? Dessverre lykkedes han ikke i sitt forsøk, men innsatsen blir ikke mindre av den grund. Hadde han det gjort, ville han neppe blitt trukket for noen krigsforbrytelse, og han ville forlengst ha fått sin fredspris. Utallige ganger har de vest-allierte forsøkt å få Hess løslatt. Etter 20 års soning mente de det kunne være nok, etter en dom de selv visste var urettferdig. Men Sovjet har hver gang sakt njet – og mannen må sikkert dø i sitt fengsel. Hvor er Amnesty Intern. og hvor er de menn og kvinner som kan skape en opinion (Verdensomsp.) Og forlange mannen løslatt? Vi har hatt en fredsmarsj til Paris og en til Moskva er på trappene, men hvorfor ikke en m. til Spandau i Berlin?

Forslaget på Hess er kanskje urealistisk, men jeg vet at mange – mange er enig – kanskje også Årvik, men har han manns mot? Det kunne være et passende spark til Sovjet og en moralsk anerkjennelse av denne dommen i Nürnberg – og mannen kunne få dø i fred i sitt fengsel.

I all ærbødighet
Egil Gr.

FOLK OG LAND har tidligere hatt innlegg av lektor Arne Roll, som inntil 1950-årene var rett-troende kommunist.

Med glede gir vi også plass for nedenstående artikkel, som flest mulig – også utenfor «vår krets» – burde lese:

I de siste måneder, når verken i leddene hindrer nattesøvnen, har jeg vært plaget av noen tungsindige øyne som følger meg, ja, forfølger meg. Mange par øyne. Unge, vakre, sterkt avmagrede tyveåringers øyne, bebreidende, bedende øyne fra sammenfalne menn i beste alder. De fleste av dem var totalt uskulde. Vi samlet dem sammen her i Norge på vår regjerings ordre sommeren 1945, så at Stalin og Berija kunne få skyte dem. Visste vi at det var mot folkeretten det vi var satt til? Nepe. Ingen spurte i 1945 om folkerett.

Tvangshjemsendingen av uvillige russiske krigsfanger fra norsk jord er en skamplott i norsk historie. Moskva hadde talt. Vi krøp og ble håndlangere. Dette var jeg med på: Bøddelhjelper.

I kveld 7. mai skvatt jeg til i TV-stolen: Som om hele Norge nå har fått samme mareritt som jeg hadde i disse minnedager, meddelte man i selve dagsnyttensendingen at i morgen utkommer en sensasjonell bok av journalist Egil Ulateig: Hjem til Stalin. – Skjebnen til 83 000 russiske krigsfanger i Norge 1945. (Pris kr. 158,-.)

Som håndlanger for Moskva

Av lektor Arne Roll

Vi nordlendinger hadde våren 1945 ventet at de russiske krigsfanger i titusentall ville gjøre opp med tysker-vakter. Men noen massaker forekom ikke. Russerne visste at de hadde brutt eden til Stalin, anti-desertør-eden: «Dø, dø for egen hånd, ikke bli tatt til fange!» – Det asiatiske despoti har lover som Vest-Europas lyserøde ikke forstår – mange av de 83 000 sovjetere spilte i mai 1945 taurig balalaika og visste hva de gikk til.

Det var noen tankeløse av fangene som for kortvarig matvinnings skyld hadde latt seg innskrive som papirsoldat i forrædergeneralen Andréj Vlássovs armé i 1942 og 43. Hitler våget aldri gi dem våpen. Men disse vlassovistene hadde i mai 1945 dobbelt desertørdom hengende over seg: De ville bli øyeblikkelig skutt, eller frosset ned i Sibirs jord. Vi visste det nok. Men sendte dem likevel hjem.

Den svenske socialdemokratiske regjering var heller verre enn den norske. De hadde mat nok i Sverige. Men Stalin hadde forlangt at de baltiske flyktninger (fra Estland, Lettland, Litauen, som Stalin tok) skulle tvangssendes østover. Ikke engang selvmord på kaia kunne menneskeliggjøre svenskene.

For Moskva hadde talt. I Vesten krøp vi og ble håndlangere for Stalin og Berija.

Å, hvor jeg husker disse lykkelige arbeidsdager som håndlanger for Moskva og for vår lyserøde norske regjering sommeren 1945! Ut fra Narvik stevnet vi med ei svær danskeferge langs kysten sørover for å samle opp det Stalin ønsket. . . . Flere turer ble det. Løytnant Bartleth var min sjef. Jeg var sekondløytnant, 18 år gammel. Om lag 20 soldater var med. Vi kommanderte det tyske mannskapet, men nokså ydmykt, for tyskerne var mange, vi var få. I de leirene vi stimet mot, hadde russerne allerede organisert seg. Noen i den grå, russiske fangemasse spratt plutselig fram 8. mai som oppvakte offiserer, etter tre vintres skuespill som «Menig Iván». De fangene som hadde latt seg lokke til å inn-tegne seg i Vlassovs armé, var innesperret da vi kom. Den russiske utsending i Oslo sendte tidlig representanter til leirene . . .

Hva mener jeg med å si at det var «lykkelige» arbeidsdager dette? Jeg er gammel nå og gidder ikke lyve for de unge: Man er soldat eller offiser. Man opprensker og liker vanligvis jobben. Flott hvitt bind rundt armen: Interpreter, stod

i det. Nok whisky, sjokolade. Fin lønn. Respekt av folk. *Befehl is Befehl, ikke bare i Hitlers armé.* Alle er skjendige. Engang skal vel våre skjendigheter bli avslørt: *Den folkerettsstridige terrorbombingen av tyske byer uten militære mål (Dresden); Katynskogen; vår skitne framferd mot såkalte NS-landsforrædere, mange av dem var meget hederlige; skamferingen i 1945 av uskyl-dige unge damer som fikk et lite tyskerbarn å verge mot mobbing; russesoldatenes massevoldtekt mot tyske kvinner og jentebarn. Jo, lykkelige arbeidsdager – for seierherren ja.*

Halvparten av våre hersede NS-medborgere bør nå få et unnskyld fra oss i ekte anger. Og våre elever bør snart få vite at flere norske gutter i uniform døde på landjorden i kamp for Tyskland på østfronten, enn der døde i kamp for England her hjemme i 1940. Vi jøsinger har vært fulle av løgn og fortelser.

Kunne Bartleth og jeg ha reddet noen av Vlassov-russerne med de bedende øynene? Dr. med. Leiv Kreyberg hadde med sine Londonutsendte samaritanere vært like før oss (bøddelmedhjelpere) og reddet livet til mange av disse utsultede russiske krigsfanger, som

vi altså nå ekspederte i Stalins armer. Ett sekund i en Tysfjord-leir demret det for meg, jeg husker det som i dag: Enn om jeg stakk til én av de dødsmerkede min stridsrasjon, kniv og litt penger og sa på russisk: O-idi! Samer på fjellet gjemmer deg kanskje en måned! Så er du berget!

Sju år etter skjedde noe underlig. Da jeg i 1950-årene studerte russisk hovedfag på Universitetet i Oslo, kom den stilleste av studentene og satte seg prøvende ved siden av meg. Han visste tydeligvis at jeg var kommunist. Like forbauset ble vel han som jeg da vi avslørte fortiden; han var russer. – Da båten i juni 1945 kom inn Sagfjorden for å ta ham, stakk han til fjells. Noen småbrukere der inn i dalen hjalp den unge russegutten. Hans far hadde vært selveien-de bonde. Stalin tok i trettiåra gården deres og la den under kollektivbruket og sendte familien til Sibir. Heller dø enn tilbake til Sovjet! – Hans fortelling rørte meg ikke. Intet rører en kommunist, likesom intet godt logisk argument kan rokke den naive tro hos dem som i dag går i 1. mai-tog med opprop om atomfritt Norden og Stol på Moskvass under-skrifter.

Jeg måtte ha et par opphold i Sovjet for å forstå hvor Norge hører hjemme. Så dum var jeg. Akedemikere er naive. De bøyer så lett kne for Moskva.

Lektor Arne Roll
4630 Søgne

MANEDENS PERNILLE

Ennå kan vi håpe

«Gullet», min datter, ønsket etter eksamen ved den videregående skolen et år for å tenke seg om hva hun skal utdanne seg til. Hun dro sørover ifjor høst for å være au-pair et år i Sveits. Nå, med skyer av radioaktivitet over Europa og stadig flere bombeattentater, er jeg hver dag redd for henne.

Hva slags verden har vi fått? Hvordan har de forvaltet freden de som seiret i 1945? De som lovet sin samtid og framtiden en verden uten frykt, bare alt som smakte av anderledes tenking enn deres ble nedkjempet, uansett på hvilket vis. Disse som deretter satte seg til dommere over de beseirete, disse som benektet en

hver av sine egne ugjerninger under og etter krigen. Disse som allerede løy ved inngangen til den evige fred vi skulle få.

Fortsatt går jakten på krigsforbrytere videre. Når starter jakten på fredsforbrytere? Det høye spill med menneskeheten kan da ikke betegnes som annet en forbrytelser mot freden, eller mot menneskeheten. Så vidt jeg vet var forbrytelser mot menneskeheten og mot freden to av de fire tiltalepunktene mot de anklagede for krigsforbrytertribunalene, og som førte til at de fleste av dem ble hengt.

I terrorbalansens fryktinn-gyldende tidsalder ser det an-

derledes ut. Sovjet marsjerer inn i Afganistan. Vesten skriker opp. Så går Vestens storebror, den amerikanske president, til bombing av Libya. Øst skriker opp, men et tribunal får hverken overlatt den ene eller andre forbrytelsen i fredens navn. For nå er det fred, med terrorbalanse og frykt for morgendagen, og så får alt skje, for i bakgrunnen henger trusselen om den store utsløttelseskrig.

Og her sitter en mor og er redd for sin datter nede i Sveits, har vonde drømmer om natten og kan ikke gjøre noe-somhelst, uten eventuelt å få henne hjem. Men kan jeg beskytte henne? Hvem kan og vil

i det hele tatt beskytte oss når makten fullstendig har fått overhånd.

Atombomber testes fortsatt. Man vet da hva de medfører, men å teste dem er også å minne om deres grusomme eksistens. Så brenner en atomreaktor i nærheten av Kiev, og vi blir på et langt mer effektivt vis minnet om hva som eventuelt venter oss. Noe er sluppet løs som vi ikke har herredømme over. En sveitsker, Robert Jungk, skrev bøkene «Som tusen soler» og «Stråler fra asken» i forbindelse med atombombens tilblivelse og radioaktivitetens forbannelse. Han ble konsultert i forbindelse med atomskyen fra Kiev.

Han uttalte: «Vi vet ikke hvordan metall rundt reaktorer som stadig blir utsatt for radioaktiv bestråling reagerer!» Men vi vet hvordan alt liv som blir utsatt for det reagerer.

Jeg vet også hvordan alt for mange ungdommer forståelig nok reagerer: «Er det noe viits i å gjøre noe eller bli noe når en stadig trussel om å tilintetgjøre oss henger over oss.»

Jeg ønsker ikke å male en viss mann på veggen, men hvordan skal verden komme ut av den blindgaten den er blitt villedet inn i?

Alt vi kan er å rette oppmerksomheten på, tordne imot og å håpe. Så la oss gjøre det.

C.C. heiser en fane . . .

(Forts. fra side 1)

ressante opplysninger om utefronten, særlig om de fem år i London, og ikke minst «løytnantoprøret i april 1942» er interessant. 28 løytnanter i marinen revolterte mot utnevnelsen av Oscar Torp til forsvarsminister, og i seks punkter redegjorde de for grunnene til at Nygaardsvoldregjeringen ikke lenger nøt deres tillit. Krigsrett var på trappene, men sjefen for marinen, admiral Corneliussen, fikk avverget det. C.C. skriver: «Makten lå hos britene. Han visste også, Corneliussen, at hans eksilregjering neppe ville tåle skandaleoppslagene i britisk presse.

C.C. etterlyser en fremstillning, «NS-Norge 1940–1945» skrevet fra NS-hold, og jeg er enig med ham. Men vedkommende, som skriver en slik, må være økonomisk uavhengig for det er å stille seg «lagom til for hugg.»

Forfatteren skal ha ros for det mot han oppviser, og jeg håper at hans bok også vil finne en stor leserkrets blant dem som sogner til INO og «Folk og Land.» Det er en bok man må ha lest.

Su.

Chr. Christensen:
«DE SOM HEISTE
FLAGGET»
Cappelen.

Plantet spion . . .

(Forts. fra side 3)

hvorfor saken av mig ble påanket til høyesterett hvor jeg bl.a. vil påberope mig at forsvaret var uforberedt. Jeg savnet bl.a. den assistanse fra en Osloforsvarer som jeg så inntrengende hadde bedt om å få til mitt forsvar. Det er uelukkende en demonstrasjon mot den be. . . Bergen viser. . . (her en skriften på blåpapiret uleselig, red.anm.) har jeg søkt om en permisjon i anketiden og oppgitt de grunner som gjør en slik permisjon berettiget. Jeg vedlegger samtidig en erklæring fra leirens inspektør herr Koppang og ber Dem vennligst behandle det hele konfidensielt på grunn av sakens natur. Det er umulig å vite hva som gjør at statsadvokaten her finner å måtte holde mig i fengsel i anketiden, når det samtidig kan bevises at andre går ute på meldeplikt. Jeg mener også at jeg nu har gjort mig fortjent til en permisjon da jeg har så lang sammenhengende soningstid. Det er nu annen gang jeg hjelper den herværende landssvikavdeling med å avsløre bevingelser som arbeider mot de bestående styresmakter. Første gang var i London i 1944 da jeg avslørte Abwhers virksomhet her på Vestlandet.

Jeg vil derfor anmode herr Minister vennligst å utvirke at jeg får permisjon i anketiden. Gjenparter som vedlegg.

Brevet vakte bestyrtelse i Espeland konsentrasjonsleir, da fangene der antok at Brodersen kunne ha snappet opp opplysninger om fluktruten til

«Solbris». Dette hadde han heldigvis ikke klart, men istedet levert etterforskere en fortegnelse over folk på frifot, som han påsto hadde vært med på fluktplanene. Etter arrestasjon av disse, viste det seg at fortegnelsen bygget på fri fantasi.

Naturligvis fikk Brodersen en hard tid i leiren etter dette. Han ble mobbet, skubbet ut av rekkene ved oppstilling, og kastet på dør da han ville inn på bibliotek eller vaskeri. Heller ikke vaktene så på ham med blide øyne, og godtok avstraffelsen av ham.

Tilslutt fant påtalemyndighetene ut at han ikke kunne gjøre noe nytte for seg på Espeland, og sendte ham til leir for langtidssonende på Østlandet.

Historien er ikke slutt: Da anken hans kom opp i Høyesterett ble straffen øket fra 9 år til 15 års tvangsarbeide, hvilket vel viste at han hadde gjort en svært dårlig jobb i Espeland konsentrasjonsleir.

Pax Sovjetica . . .

(Forts. fra side 7)

Boken burde være obligatorisk lesning for alle godviljens blåøyde mennesker – før det er for sent. Og jeg retter denne henstilling ikke minst med adresse til Olav Steinøygard – som jeg forøvrig respekterer; med disse en filosofis kloke ord: Det er bedre å bli av med sin uvitenhet – enn å verne den og beholde den resten av livet . . .

Arne Olav Heiberg

Gjør noe ved det

Etter at vi hadde skrevet vår første-leider på side 3, ser vi at Chr. Christensen (CC) i sin bok, «De som heiste flagget», også har tatt opp det uhyrlige landssvikerstempel.

I boken leser vi: – I etterkrigsoppgjøret dømte vi NS-folk kollektivt, temmelig summarisk, og gikk altfor langt.

Enda verre er at det selv idag er en stor belastning å ha en NS-bakgrunn, faktisk større enn i slutten av 40-årene. Dette er vondt for mange som hadde foreldre eller besteforeldre på den «gale siden». (sitat slutt).

Kanskje bunn hederlige menn som Høyremannen Chr. Christensen, SP-mannen Erling Asdahl og SV-mannen Svein Blindheim kunne tenke seg å gjøre mer med dette?

Forbud mot dødsstraff . . .

(Forts. fra side 4)

Jeg håper inderlig at Amnestysty International vil få stoppet myrderiene.

Til slutt en hendelse hvor bare unge medlemmer av Church of Scotland var medspillere:

Fjerde november 1944 lå skotske og tyske soldater mot hverandre på veien mellom Vliessingen og Middelburg på Walcheren. En tysk soldat kom løpende for å overgi seg. Men like før han kom bort til skottene, fikk han en landmine (Molzmine) i foten som ble stygt opprevet. Ble han liggende der, så ville blodtapet føre til slutten i denne verden for ham. En soldat løp fram for å redde ham, men ble selv drept av en mine. En annen skotte løp fram og brakte tyskeren i sikkerhet. Så gav en offiser ham en morfinsprøyte og skrev klokkeslettet på hans panne med en spesiell blyant. Såret på tyskeren ble bandasjert så han nesten ikke blødde, og han ble sendt til legen. Mer vet vi ikke. Aktørene i dramaet var fiender som var sendt ut for å drepe eller bli drept. Men for en kort stund var de ikke fiender lenger, men menneskebrødre.

Landås.

Lars Gjendemsjø
«Bergens Tidende», 30/4-86.

Glem oss ikke

I halvåret av 1986 har vi hatt «fullt hus» av VENNEGAVER, og ennå har vi noen få på lager til vårt dobbeltnummer som kommer i august. Vi håper likevel at leserne ikke vil glemme oss i den glade ferietid, men også da sende oss små og store bidrag.

Det betyr så meget for avisens drift.

GOD SOMMER, og vel møtt i august.

VENNEGAVER
fra «Folk og Land»-s lesere.

TAKK FOR FØLGENDE BIDRAG:

E. H., Oslo	1.000,-	M. A., Ålesund	100,-
B. D., Oslo	100,-	K. H., Leksvik	100,-
S. H., Oslo	100,-	K. B. R., Moldjord	140,-
K. S., Høy	50,-	G. S., Harstad	20,-
B. S., Høy	150,-	O. B. A., Alhusstrand	150,-
K. H., Eikemarka	200,-	P. A. E., Lesja	120,-
K. R., Lillestrøm	20,-	P. J., Danmark	40,-
G. S., Bjørneroa	20,-	V. S., Sverige	100,-
O. M., Skarnes	200,-	I. T., Sverige	70,-
S. S., Elverum	180,-	J. F., Sverige	120,-
B. D., Røykenvik	200,-	TH. D., Irland	200,-
S. S., Lena	150,-	T. F. H., Spania	84,-
P. S., Hundorp	100,-	Ø. O. E., Oslo	100,-
I. L., Koppang	120,-	T. L., Oslo	100,-
M. E., Sandefjord	100,-	B. B., Oslo	100,-
K. D., Spikkestad	70,-	A., Oslo	100,-
J. A. B., Stavanger	100,-	H. R., Blommenholm	20,-
F., Bryne	120,-	R. J., Ski	100,-
T. S., Treungen	100,-	A. A., Fredrikstad	100,-
J. W., Etne	120,-	E. M., Gressvik	100,-
A. V., Vadheim	100,-	K. T., Halden	200,-
T. S., Nesttun	100,-	E. F., Kapp	80,-
P. Ø., Surnadal	100,-	O. R., Vågåmo	100,-
O. T., Molde	340,-	G. N., Lesja	70,-
H. L., Skodje	100,-	P. B. G., Aurskaog	200,-

TIL LESERNE

Med hver post mottar vi mange brev fra våre lesere og meningsfeller. Alle gir til kjenne sin tilfredshet med å ha en avis de kan kalle sin egen.

For oss som arbeider med avisen er dette en oppmuntring som stimulerer til videre arbeid, – men stimulans er dessverre ikke nok. Vi trenger noe mere – og det er flere abonnenter.

Vi fører vår kamp med små midler. Vi har ikke subsidier fra store organisasjoner eller fra næringslivet. Vi har ikke store annonseinntekter som de fleste andre aviser har. Vi er henvist til abonnementsinntekten og innretter oss deretter. Vi mener at det i dag ikke finnes en avis som utgis så billig som FOLK OG LAND.

Men det er ikke noe mål å gi ut en billig avis. Målet må være å utgi en god avis. – Og til det trengs det penger, og penger betyr for oss flere abonnenter.

Vi akter å fortsette kampen for frihet og rettferdighet, vi akter å fortsette kampen mot bolsjevismen. I denne kamp må alle krefter settes inn.

Vær med på å skaffe avisen større utbredelse, det gir større slagkraft og avisens betydning vil øke.

Men vi trenger flere abonnenter for å arbeide videre. Gjør en innsats – skaff flere betalende lesere – så skal vi arbeide og gjøre hva vi kan for å gjøre avisen bedre og bedre.

FOLK OG LAND

FARLIGE ALLIANSEPARTNERE

Da Churchill hadde satt overstyr det britiske verdensrike, ble det USA's tur til å overta ved å skaffe seg støttepunkter rundt omkring i verden. Men det var flere tyver på samme marked, og USA måtte derfor føre langvarige og blodige kriger i Korea, Vietnam og i Palestina. Sistnevnte krig fortsetter fremdeles ved at de fortrenge folk fører en nådeløs geriljakrig, hvor flykapringer, kidnappinger og snikmord hører til dagens orden.

Da Libya nasjonaliserte landets oljekilder, som for størstedels vedkommende var på amerikanske hender, ble det av den tidligere CIA-mann William F. Buckley jr. foreslått å besette Libya med militærmakt. Buckleys forslag gikk i korthet ut på følgende:

Istedenfor å sende amerikanske tropper til å dø for Israel eller å vente til russerne hjelper araberstatene til å angripe Israel, tar vi Libya med militærmakt og om nødvendig fordriver vi de 3½ million libyere til Egypt. Egypt vil der ved bli tvunget til å tenke på forsvar overfor USA og avstå fra å tenke på angrep mot Israel.

Russerne måtte selvfølgelig på forhånd forsikres om at dette ikke var en strategisk bevegelse rettet mot Russland.

Å erobre Libya ville koste langt mindre enn krigen i Vietnam, men ville til gjengjeld mange ganger oppveie tapene i Vietnam. Israels strategiske stilling ville bli langt sterkere enn i den inneklemt stilling blant de fiendtlige araberstatene, og den arabiske befolkning i Israel ville befinne seg i en desperat situasjon med frykt for å kunne bli fordrevet.

Ved besettelsen av Libya ville USA bli den dominerende makt i Middelhavet og strategisk kunne beherske Nordafrika, Midtøsten og Sydøst-Europa. Alene Libyas oljekilder ville mer enn oppveie omkostningene. Det ville også gi USA et alternativ til NATO, som er langt på vei mot oppløsning.

Men amerikanerne våget ikke å følge Buckleys plan. CIA hadde derimot en plan ferdig, og den er datert 18. juni 1984 og godkjent av president Reagan. Planen går ut på å ødelegge Ghadaffi ved å sverte ham på alle måter og fordømme ham som en uforbederlig

terrorist. «Ved et bredt anlagt program, med kombinert politisk, økonomisk og paramilitær aksjon i samarbeide med nøykelland kan Ghadaffis regime undermineres». Anti-Ghadaffi-grupper i exil kunne allerede sette igang sabotasjeaksjoner og voldshandlinger som kunne bidra til å undergrave Ghadaffis autoritet.

Det er vel egentlig ingen overraskelse at gangsterlandet fremfor alle vil praktisere denne velkjente revolusjonstaktikk. Det gjenstår å se om Ghadaffi i lengden kan holde stand mot denne overmektige fiende. Selv om han i virkeligheten skulle være den bajas som en ensrettet prppaganda har gjort ham til, har han vel som libyer en større rett til å styre sitt eget land enn den forhenværende amerikanske cowboyhelt og hans drabanter.

I vårt land, som er tilsluttet NATO, hvor USA er den dominerende makt, og hvor også pressen derfor er temmelig ensrettet, er det ikke mulig å danne seg et noenlunde pålitelig bilde av om denne Ghadaffi i virkeligheten er den store klovn som han fremstilles som. Av de foran nevnte amerikanske planer ser vi tydelig at han skulle undermineres ved å fremstilles som bajas. Med de gjentatte amerikanske flåteprovokasjoner rett utenfor den libyske kyst synes imidlertid Ghadaffi å ha klart seg bra foreløpig.

Ovenstående amerikanske planer overfor Libya er hentet fra det amerikanske tidsskrift «The Spotlight».

I samme nummer av «Spotlight» fra 18. november 1985 forteller Libyas sjefsdelegerte ved De Forenede Nasjoner, ambassadør Rajab Azzarouk, at Libya flere ganger har ønsket å drøfte uoverensstemmelse mellom de to land for å forsøke å komme til en forståelse, men i Washington finner vi bare «fordekte aksjoner, sammensvergelse og snikmordkomplotter mot våre ledere.» I samme artikkel nevner også ambassadøren den økende tendens i USA's presse til å diskutere terrorplaner mot Libya, som om dette skulle være lovlige politiske midler.

I «Newsweek» for 3. august 1981 ble en detaljert plan om å snikmyrde de libyske ledere

beskrevet. I de følgende nummer av samme magasin ble de detaljerte planer beskrevet, og det ble bekreftet at planene var blitt diskutert og godkjent av en komite for krisetiltak i det Hvite Hus.

A.I. Bru

P.S.

Etter at ovenstående var skrevet, meldes det i radio om amerikanske flåte- og flyangrep mot Libya. Ghadaffi har dermed fått en leksjon i den amerikanske form for demokrati. Det er meldt om døde og sårede.

Det eneste lyspunkt er at samtlige NATO-land, unntatt England, har tatt avstand fra de amerikanske krigshandlingene.

Når England fullt ut har godkjent det amerikanske angrep, er dette bare en bekreftelse på at de britiske politikere fremdeles har de samme drømmer. Men for de øvrige NATO-land, inkl. Norge, er dette en alvorlig påminnelse om at de har gitt seg ut på et farlig spill. – Men på den annen side står det skrekk av den russiske koloss.

d.s.

Pax Sovjetica

Til enhver som drømmer nedrustning, fred og «samskistens» med Sovjet, vil jeg rette denne henstilling: Spander noen kvelder på boken «Den nye klasse».

Tito's høyre hånd, kommunisten Milovan Djilas, står som forfatter av denne studie i kommunismens *vesen* – skrevet i og utsmuglet fra et kommunistisk fengsel...

Sovjets politikk igår, idag og imorgen er intet mysterium etter lesningen – Djilas kan sin kateisme, og kjenner inngående bolsjevismens matematikk og facit. Den «nye» Gorbatsjov-epoken, og fremtiden, blir som en åpen bok – bitene i Sovjet-politikkenes intrikate puslespill faller på plass – enkelt og selvfølgelig. Nicaragua, Afghanistan og hva som venter vesle Norge blir ABC. – Kjenner man «Den nye klasse» kjenner man verdens morgendag.

(Forts. side 6)

BOKTJENESTEN

Postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1. Telefonbest.: (02) 19 06 71

Serien: «SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN»:

... eks. Odd Melsom: På nasjonal uriaspost	kr. 50,-
... » Odd Melsom: NS og fagorganisasjonen ..	kr. 50,-
... » Odd Melsom: Fra kirke- og kulturkampen ..	kr. 50,-
... » Einar syvertsen: Også dette bør være sagt ..	kr. 50,-
... » ALLE 4 BIND:	kr. 150,-

... » A. I. Bru: Professor på ville veier	kr. 50,-
... » Trygve Engen: Jeg er ingen landssviker ..	kr. 35,-
... » Adolf Hoel: Universitetet under okkupasjonen ..	kr. 25,-
... » Walter Fyrst: Min sti. NS blir til, o.m.a.	kr. 95,-
... » Finn Kjelstrup: Den norske kapitulasjon ..	kr. 20,-
... » H. Franklin Knudsen: I was Quislings Secretary ..	kr. 55,-
... » Per Lie: Sannheten om Telavåg-affæren 1942 ..	kr. 15,-
... » Sigurd Mytting: Politisk dømt	kr. 35,-
... » Kai Normann: Diktene Laurbærkransen ..	kr. 20,-
... » Arne Tellefsen: Når forsvaret forfaller	kr. 25,-

GAVEBOKEN for venner i utlandet:

... eks. Roald Astrup Nielsen:	
The «SOLBRIS» escapade	kr. 80,-
Roald Astrup Nielsen:	
La Fuga del «SOLBRIS»	kr. 80,-

«OPPGJØRET» BEDØMMES:

... eks. Institutet för Offentlig och International Rätt:	
Den norska rättsuppgörelsen	kr. 50,-
... » Forbundet: Gi oss rettsstaten tilbake	kr. 5,-
... » Forbundet: § 104. Mere lys over rettsoppgjøret ..	kr. 10,-
... » Pastor A. E. Hedem: Oou vadis Norvegia ..	kr. 30,-
... » Ralph Hewins: Quisling – profet uten ære ..	kr. 60,-
... » Sigurd Senje: Forræder skutt	kr. 55,-
... » Lyder L. Unstad: Quisling. The Norwegian Enigma ..	kr. 40,-
... » H.r.advokat Albert Wiesener: ASTRID D.D.D. ..	kr. 100,-

NYHETER:

... eks. Roald Astrup Nielsen: «Solbris Ohoi!» ..	kr. 100,-
... » A. I. Bru: Her er London	kr. 60,-
... » Torstein Gunnarson: Sannheten om Kirsten Flagstad ..	kr. 150,-
... » H.r.advokat Albert Wiesener: Lys over landssvikoppgjøret ..	kr. 145,-

FRONTKJEMPERNE:

... eks. R. Schulze-Kossens: Militärischer Führernachwuchs der Waffen-SS. Die Junkerschulen ..	kr. 175,-
... » Karl Holter: Frontkjemper	kr. 85,-
... » Sigurd Senje: Glemt soldat	kr. 110,-
... » Gebirgsjäger im Bild	kr. 175,-
... » R. Schulze-Kossens: Die Junkerschulen ..	kr. 175,-
... » Panzergranadiere der Panzerdivision Wiking im Bild	kr. 180,-

NYHET:

... eks. Hans Werner Neulen: An Deutscher Seite ..	
Fremragende om norske o.a. frivillige på tysk side i Waffen-SS og Wehrmacht ..	kr. 150,-

... eks. Gary Allen: Ingen tør kalle det en sammensvergelse (Hvem trekker i trådene?)	kr. 50,-
--	----------

Legg til kr. 10,- for forsendelse ved forskuddsbetaling til:
Postgiro 5 15 46 38. Bankgiro 6063.05.01248 eller ved sjekk, i kontanter eller frimerker. (Ellers porto og oppkravsgebyr.)

I alt bestilles for kr. som betales slik:

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

Og så er det sommer

Etter et hektisk halvår tar også de frivillige krefter i institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO) og medarbeidere i FOLK OG LAND sommerferie.

Kontoret blir derfor lukket i tiden 12. juni til 4. august.

Post kan likevel sendes som vanlig, da vi også i ferietiden henter posten.

Tenk hvis hver abonnent skaffet oss én ny abonnent i løpet av sommeren. Da ville vårt opplag bli fordoblet, når avisen kommer i august med dobbeltnummer.

GOD SOMMER –

fra dine venner i INO og FOLK OG LAND.

NORGE – hykleriets høyborg

Etter å ha fulgt med i Norges behandling av Sør-Afrika spørsmålet er begeret for mitt vedkommende forlengst fullt. La meg med en gang understreke at jeg er imot den styreform som maktthaverene i S.A. utøver. Det jeg reagerer på er den dobbeltmoralen og hykleriet vi gjør oss skyld i. For samtidig som vi fordømmer og boikotter S.A. så driver vi en utstrakt samhandel/samkvem med f.eks. Sovjet. Og alle vet hva dette landet gjør mot sitt og andre lands folk. Stikkord som religionsforfølgelse, tortur, fangeleire og Afghanistan er vel tilstrekkelig.

Kina er et annet eksempel. Dette landet blir av norske topp-politikere betegnet som meget interessant m.h.t. samhandel o.s.v. Det at f.eks. tyver blir nakkeskutt (drept) teller liksom ikke. I fleng kan nevnes Saudi-Arabia (tyver avkappes legemsdel), Iran (kommentar unødvendig) og Libya. Ingen av disse landene er utsatt for sanksjoner, tvert imot. I Libya ble en norsk matros drept, og et helt skipsmannskap pint og plaget i flere uker («Germa Lionel»). Boikott? Nei, samhandelen med Libya har faktisk blomstret etter dette. Og selv etter at Gadaffi offisielt har lovprikt blodbadene i Roma og Wien nekter Norge å innføre sanksjoner.

Som en kuriositet kan nevnes at da «Berge Vanga» forsvant i Sør-Atlanteren så stilte S.A. alle midler til rådighet i redningsaksjonen. Mon tro om

Libya eller andre afrikanske land hadde gjort det samme.

Hva er forresten forskjellen på å hente olje i Iran eller å bringe den til S.A.? Etter min mening er Khomeinis regime verre enn Bothas. Men bare sistnevnte blir boikottet. Altså dobbeltmoral.

Som en følge av registreringsordningen for skip på S.A. vil endel sjøfolk miste jobben. Greit nok, noe må vi jo ofre. Men når det gjelder import av den viktige manganmalmen fra S.A. til Norge stiller det seg anderledes. Smelteverkene er helt avhengig av den, og et importforbud vil ramme mange arbeidsplasser. Det vil ikke LO vite noe av. Hva kaller en dette? Dobbeltmoral.

Konklusjonen på innlegget mitt må bli at vi ikke kan boikotte kun et land i hele verden når det vitterlig finnes så mange flere og kanskje verre regimer rundt om. Og skulle vi innføre sanksjoner mot alle vi ikke liker, blir det smått med handelsoverskuddet.

*Ved Cape Town
med god samvittighet
«Adresseavisen» 8.2.-86.*

Han fikk rett

«Hvordan kan De bevare illusjoner om likhet og demokrati, prinsipper, som dersom de ble virkeliggjort, ville rense livet for all skjønnhet og individualitet?»

(Mussolini i ett intervju med Clare Sheridan.)

A. R., Hønefoss

«BEVISET»

AFTENPOSTEN den 29. mai 1945 betraktet NS-flygebladet som ble sendt ut den 8. april 1940, som det fellende bevis for at Vidkun Quisling og hans tilhengere visste om den tyske invasjon som skulle komme dagen etterpå.

Avisen kunne ikke tenke seg at Englands mineutlegging på norskekysten 8. april 1940 var noe å bry seg med.

Det fellende flygebladet
av 8. april.

LANDSMENN!

Nå ser enhver hvad partipolitikkerne og deres vanstyre har bragt Norge op i. Disse folk har ført landet vårt til avgrunden. De må ikke få anledning til nå å drive sitt spill videre og utlevere Norge til England og Frankrike for å prøve å redde sitt eget skinn. Slik desperat politikk vil lede til at Norge deler Polens skjebne.

Nygaardsvold-regjeringen og de andre partipolitikkerne med **Hambro og Mowinckel** i spissen må straks fjernes fra videre befattning med rikets styre.

Nasjonal Samling er den eneste organisasjon som har sett riktig i de avgjørende politiske spørsmål. Nasjonal Samling er den eneste bevegelse som kan redde Norges frihet og selvstendighet gjennom den kommende storkrise. Derfor er det nå vår nasjonale plikt og rett å kreve regjeringsmakten.

LANDSMANN!

Forstå at nå står du foran det avgjørende valg, det største og kanskje det siste. Nå gjelder det intet mindre enn vår eksistens som individer og nasjon.

Gjør din plikt og meld dig straks til tjeneste i den nasjonale bevegelse.

Norge må uten ophold skaffes en **handlekraftig nasjonal regjering** som kan verne det norske folks selvstendighet og sikkerhet.

Oslo, 8. 4. 1940

For NASJONAL SAMLING (NS)
VIDKUN QUISLING

Fakstmile av flygebladet, litt under virkelig størrelse.

I vår ledende artikkel i morges om-talte vi et av dommer Gulbrandsens spørsmål til Quisling, og etterlyste i denne forbindelse et flygeblad som Nasjonal Samling sendte ut i Oslo seint om kvelden den 8. april.

Vår morgenutgave var ikke mange minuttene gammel før den første innhaver av et slikt blad meldte seg i Aftenposten, og i de tidlige morgen- og formiddagstimer har en rekke nye kommet til. Det er tydelig at publikum har vært klar over dette kurløse aktstykket

betydning i Nasjonal Samlings skyldspørsmål.

De fleste forteller, at de har fått flygebladet i strøket mellom Stortinget og Slottsparken. En mottok det av en ung 20-åring i skinnende lærlegging ved 11-tiden utenfor «Uret», og andre har fått det av unge gutter ved Stortinget, utenfor Nationaltheatret og i Slottsparken.

Teksten på flygebladet taler for seg selv. Den er laget lenge før tyskerne kom. Vi skal seinere komme tilbake til saken.

(«Aften» 29/5-45)

BOKTJENESTEN

FOLK-LAND

Flere medlemmer av Nasjonal Samling og blandt frontkjemperne var sentrale skikkelser under felttoget i Norge 1940

Nasjonal Samling var en av de viktigste politiske kreftene i Norge under okkupasjonen. Mange av de sentrale lederne i partiet var også aktive i den tyske samarbeidsregjeringen. Dette ble et tema i Folk-Land, som ble utgitt av Nasjonal Samling.

NIDSTONG

Nidstong var en av de viktigste politiske kreftene i Norge under okkupasjonen. Mange av de sentrale lederne i partiet var også aktive i den tyske samarbeidsregjeringen. Dette ble et tema i Folk-Land, som ble utgitt av Nasjonal Samling.

POLITISKE PUNKTER OG JÆRLIGESJØFOLK

Politiske punkter og jærligesjøfolk var en av de viktigste politiske kreftene i Norge under okkupasjonen. Mange av de sentrale lederne i partiet var også aktive i den tyske samarbeidsregjeringen. Dette ble et tema i Folk-Land, som ble utgitt av Nasjonal Samling.

FOLK-LAND

Hva om «horen» Vera Oredsson hadde kalt Israel Rosenfelt en hallik?

Hva om «horen» Vera Oredsson hadde kalt Israel Rosenfelt en hallik? Dette ble et tema i Folk-Land, som ble utgitt av Nasjonal Samling.

STIKKORDET

Stikkordet var en av de viktigste politiske kreftene i Norge under okkupasjonen. Mange av de sentrale lederne i partiet var også aktive i den tyske samarbeidsregjeringen. Dette ble et tema i Folk-Land, som ble utgitt av Nasjonal Samling.

Walter Fyrst

Min sti

Federlandsdel
Nasjonal Samling
Arbeidstjeneste
Førret

Krigsdel
I Norge
I fengsel
I film
TV

Walter Fyrst:
«MIN STI»

Walter Fyrst's samfunnsengasjement gjorde ham til en svært aktiv person i politikken i mellomkrigstiden. Fra Fedrelandslaget gikk forfatteren aktivt med i Nasjonal Samling og ble partiets første propagandasjef. Etter uoverensstemmelser med ledelsen forlot han partiet i 1935, men gikk inn igjen i 1940. En stor del av Fyrst's bok er viet den sak han i alle år har brent for: Arbeidstjenesten. Hans bok gir et meget godt innblikk i mellomkrigstidens og Administrasjonsrådets arbeidstjeneste.

« – En betydelig bok, et sannhetsdokument fra «den andre siden», sier sjefredaktør Chr. Christensen i Morgenbladet. Kr. 95,-

ABONNER PÅ AVISEN

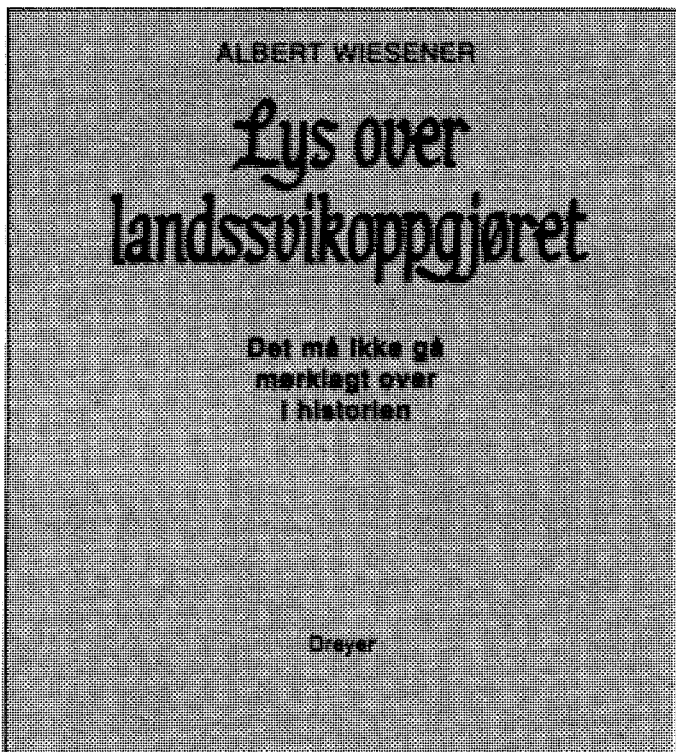
«FOLK OG LAND»

FOLK OG LAND utkommer med ti nummer i året. Avisen er spekket med interessante artikler om okkupasjonstiden, etterkrigsoppgjøret og meget annet. Avisen bringer i hvert nummer et vell av stoff De ikke vil finne noe annet sted. Frisk debatt kan vi også love nye lesere av FOLK OG LAND.

Abonner idag! Det koster ikke mye: Bladkontingent for avis i åpen forsendelse, er kr. 80,- pr. år. Ønsker De å motta FOLK OG LAND i konvolutt, er årskontingenten kr. 100,-.

ABONNER NU!

BRUK KUPONGEN PÅ SISTE SIDE!
DU VIL IKKE ANGRE!

Albert Wiesener:

LYS OVER RETTSOPPGJØRET

Albert Wieseners bok er et krasst oppgjør med rettsoppgjøret etter 1945. Forfatteren går i rette med den offisielle fremstilling av «landssvikoppgjøret» og retter rammende kritikk mot straffettspleien dengang; og juristenes evne til faglig edruelighet senere.

Høyesterettsadvokat Albert Wiesener er en erfaren jurist som også tidligere har utgitt bøker om rettsoppgjøret. Blant hans tidligere produksjon finner vi viktige bøker som «Seierherrens justis» og «Astrid D.D.D.». «Nytt lys over rettsoppgjøret» er en betydelig bok om et emne som fortsatt opp- tar svært mange her i landet.

Kr. 145,-

Roald A. Nielsen:

«SOLBRIS» OHOI!

Beretningen om et av historiens mest fantastiske flukteventyr, fylt av humor og romantikk.

En julidag i 1947 ble det kjent at det lille nøtteskallet «Solbris» på 23 meter – en gang Christian Michelsens lystyacht – hadde forlatt landet med et uvisst antall flyktninger ombord. Flyktningene var «landssvikdømte» som hadde rømt fra fangeleire. Målet for flukten var Argentina. «Solbris»-flukten skapte megen oppstuss og forargelse. Norske myndigheter gjorde alt for å ringe inn den lille skuta; – uten hell. Norsk presse brukte i lang tid fete typer og stor spalteplass på «Solbris»-ferden. Roald A. Nielsen var en av flyktningene på «Solbris». I denne boken forteller han inngående om flukten, hvem som organiserte den, selve ferden og mye mer. Beretningen er både spennende og engasjerende. Absolutt en gavebok for unge og eldre! Boken er heftet og på ca. 200 sider.

Kr. 100,-

GLED FAMILIE OG VENNER I UTLANDET:

«Solbris»-boken finnes også på engelsk og spansk: «THE 'SOLBRIS' ESCAPE» – «LA FUGA DEL 'SOLBRIS'». Begge utgaver er heftet og koster pr. bok kr. 80,-.

A. I. Bru:

«HER ER LONDON»

Dette er boken om de alliertes krigsforberedelser mot Norge i 1939 og 1940. Boken gir et skremmende bilde av de alliertes tankegang og handlemåte. Forfatteren – A. I. Bru – støtter seg på dokumenter fra det britiske statsarkiv. Første del av boken er i det vesentligste gjengivelse av britiske dokumenter. I et tillegg til boken tar forfatteren et rammende oppgjør med de alliertes krigspolitikk. A. I. Bru har også tidligere skrevet svært interessante bøker om okkupasjonstiden og etterkrigsoppgjøret. Han har også vært redaktør av avisen «FOLK OG LAND».

Dette er en bok flest mulig bør lese!

Kr. 60,-

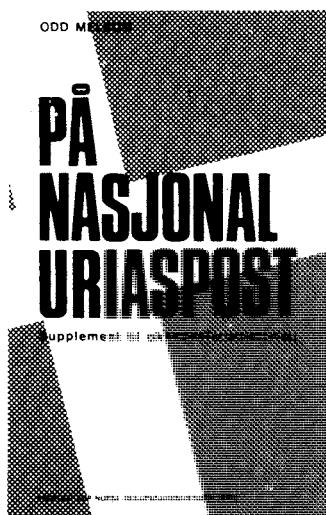
Spesialtilbud: UNDER 1/2 PRIS!

INO-SERIEN:

«Supplement til okkupasjonshistorien»

Fire bind for
kr. 150,-

Pr. bok kr. 50,-

Odd Melsom:
«PÅ NASJONAL
URIASPOST»

Minst hundre tusen nordmenn hadde et annet syn enn det som nu er vanlig, på hva som var riktig å gjøre i Norge under okkupasjonen 1940-45. De fleste av disse ble

dømt som landssvikere i 1945. Kan det virkelig være tilfelle at Norge, relativt sett, hadde et større entall landsforrædere enn noen annen nasjon i verden?

Denne boken forteller om en rekke av krigstidens hendelser, slik en NS-mann opplevet og forstod dem. Den er et godt diskusjonsgrunnlag for hva som skjedde i Norge 1940-45.

Kr. 50,-

Odd Melsom:
«NASJONAL SAMLING
OG FAGORGANISASJONEN»

Dette er boken om fagorganisasjonens arbeide under okkupasjonen. Forfatteren kjenner sitt stoff meget godt fra sin sentrale stilling som presseleder i Arbeidernes faglige Landsorganisasjon. Han var også medlem av LO's arbeidsutvalg og redigerte organisasjonens avis, «Norsk Arbeidsliv».

Kr. 50,-

Odd Melsom:

«FRA KIRKE- OG KULTURKAMPEN UNDER OKKUPASJONEN»

Kirke og kultur var to av de store stridstemaer under okkupasjonen. På områdene stod meningene ofte steilt mot hverandre.

I «Fra kirke- og kulturkampen under okkupasjonen» er det NS-medlemmenes syn som presenteres. Boken er i første rekke et oversiktsverk, som behandler kirke- og kulturlivet gjennom alle okkupasjonsårene, men den inneholder også detaljskildringer fra en som så NS' kirke- og kulturpolitikk innenfra.

Kr. 50,-

Einar Syvertsen:

«OGSÅ DETTE BØR VÆRE SAGT»

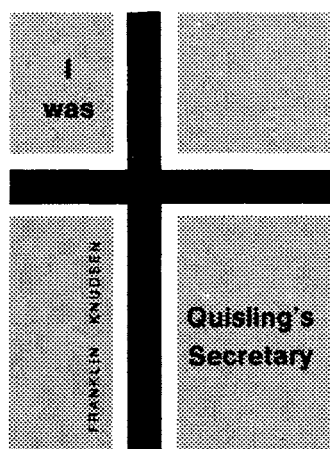
Einar Syvertsen var aktiv i NS helt fra begynnelsen i 1933 og fulgte partiet helt til slutten i 1945. Løjalt fulgte han hele veien Vidkun Quisling's linje.

Kr. 50,-

Einar Syvertsen

«Også dette bør være sagt» er erindringene om denne svært omskiftelige tiden. Forfatteren beretter om det politiske miljøet han deltok i på Gjøvik, veien inn i Nasjonal Samling og opplevelser i førkrigstid, under okkupasjonen og oppgjøret etterpå.

Harald Franklin Knudsen:
«I WAS QUISLING'S
SECRETARY»

Harald Franklin Knudsen fulgte Nasjonal Samling helt fra stiftelsen i 1933. Han hadde hele tiden nær kontakt med Vidkun Quisling og sto ham nær i april dagene 1940.

Ved overbevisende argumentasjon og fremleggelse av dokumenter gir Knudsen et godt innblikk i Quisling's politiske idéer og kamp mot okkupasjonsmakten. Boken er utgitt i England.

Kr. 55,-

Sigurd Senje:
GLEMT SOLDAT

— Med håp at den oppnår en stor leserkrets, anbefaler jeg boken på det beste, skrev FOLK OG LAND's anmelder K.O.B. da Sigurd Senje's bok GLEMT SOLDAT utkom i 1983.

«Ulf» — som Senje forteller om i boken — var frontkjemper i Skijegerbataljonen. Bare 18 år gammel, under det største mannefallet noen norsk enhet opplevet under krigen, ble «Ulf» såret og tatt til fange. Han unnslapp såvidt døden og ble sittende i russisk krigsfangenskap i ti år.

Senje's bok er basert på faktiske opplevelser og er et nyttig bidrag til den litteratur som foreligger om norske frontkjemper.

Kr. 100,-

«Gid hver eneste indbygger i hvert eneste land i Den frie Verden og hver eneste slave bag Jerntæppe! må læse denne bog.»
Ezra Taft Benson
1940, Minister

Ingen tør kalde det
SAMMENSVÆRGELSE

AF GARY ALLEN

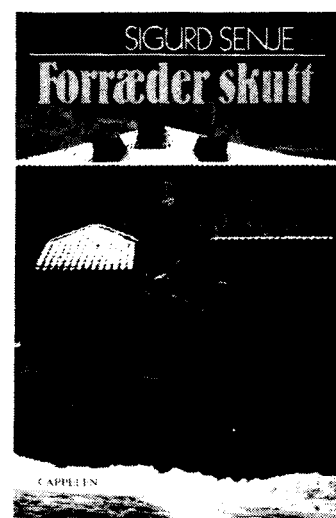

INTRODUKTIONER AF: Folketingsmedlem, Ole Hoemmand
Kongresmedlem, John G. Schmitz

Gary Allen:
«INGEN TØR KALLE DET
EN SAMMENSVÆRGELSE»

«Ingen tør kalle det en sammensværgelse» er en meget kontroversiell bok. Forfatteren beviser at en liten gruppe personer i det skjulte styrer verden og trekker i alle tråder, både politisk, militært og økonomisk.

Kr. 50,-

Sigurd Senje:
«FORRÆDER SKUTT»

Han ble skutt på Akershus, 26 år gammel — en av de siste «landssvikere» som fikk dødsdommen fullbyrdet.

Sigurd Senje forteller historien om en norsk unggutt som melder seg til krigstjeneste på tysk side, senere kommer inn i Statspolitiet og dømmes til døden under «landssvikoppgjøret». Boken bygger på autentisk stoff og retter søkelyset mot dødsstraffens meningsløshet.

Kr. 55,-

Torstein Gunnarson:
«SANNHETEN OM
KIRSTEN FLAGSTAD
— EN DOKUMENTAR-
BIOGRAFI»

Boken forteller om den verdensberømte operasangerinnen Kirsten Flagstad's liv og karriere. En vesentlig del av boken er viet den nære etterkrigstid. I 1941 reiste Kirsten Flagstad fra USA og hjem til det okkuperte Norge. I forbindelse med hjemreisen vokste det frem en rykteflora om Kirsten Flagstad, bl.a. at hun under okkupasjonen hadde sunget i Tyskland og tyskokkuperte land. Dette gjorde situasjonen svært vanskelig for henne både under og etter okkupasjonen. I tillegg kom bl.a. den ting at hennes mann Henry Johansen hadde forretningsforbindelse med okkupasjonsmakten. Det ble aldri reist sak mot Kirsten Flagstad, men det gikk halvannet år etter frigjøringen før hun fikk sitt pass utle-

Sannheten om
Kirsten Flagstad

vert og kunne gjenoppta sin internasjonale karriere. I inn- og utland fortsatte imidlertid en urettferdig hets mot Kirsten Flagstad i pressen.

Kr. 150,-

SPESIALTILBUD:

Adolf Hoel:
«UNIVERSITETET UNDER OKKUPASJONEN»

Adolf Hoel's navn forbindes oftest med arbeidet for Norges sak i polar-områdene.

Under okkupasjonen påtok

Hoel seg den utakknemlige stilling å være rektor ved Universitetet i Oslo. Gjennom klarsynhet og klok politisk manøvrering ivaretok han Universitetets interesser på beste måte. Dette er hans erindringer fra tiden som rektor.

Kr. 25,-

Albert Wiesener

ASTRID D.D.D.

Ett offer
för krigspsykosen
under och efter
den tyska ockupationen
av Norge

NORSTEDTS

Albert Wiesener:

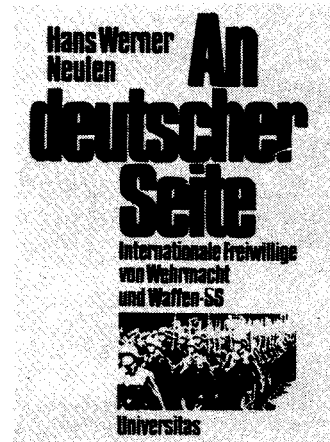
«ASTRID D.D.D. – ETT OFFER FÖR KRIGSPSYKOSEN UNDER OCH EFTER DEN TYSKA OCKUPATIONEN AV NORGE»

Høyesterettsadvokat Albert Wiesener har tidligere vakt berettiget oppsikt med sine bøker «Seierherrens justis» og «Nordmenn for tysk krigsrett». I denne boken skildres Astrid Døvles' fantastiske livshistorie med spesiell vekt på okkupasjonsårene.

Efter 1945 rettet myndighetene sterke anklager mot Astrid Døvles for hennes arbeide under okkupasjonen. Helt siden de første anklagene har hun arbeidet for å renvaske seg.

Høyesterettsadvokat Albert Wiesener forteller i bokens andre del hva han har opplevet under forsøkene på å få Astrid Døvles' sak prøvet for en norsk domstol, slik at hun kunne få den oppreisning hun faktisk og rettslig hadde krav på. En bok som gir et skremmende inntrykk av etterkrigspsykosen og Norges rettsvesen.

Kr. 100,-

Hans Werner Neulen:

«AN DEUTSCHER SEITE. Internationale Freiwillige von Wehrmacht und Waffen-SS.»

De ikke-tyske frivillige som under annen verdenskrig kjempet på tysk side i hæren og i Waffen-SS, kom fra alle europeiske land. Men også frivillige fra land i Nord-Afrika og India kjempet på tysk side. Hvorfor meldte titusener seg til frivillig innsats på tysk side; hva var deres motiver? *An deutscher Seite* er en grundig

gjennomgang av frivilligbevegelsen, og boken tar for seg de frivillige fra alle land. Et viktig dokumentarverk. Tysk tekst. Boken er innbundet, rikt illustrert, 518 sider.

Kr. 175,-

★★★

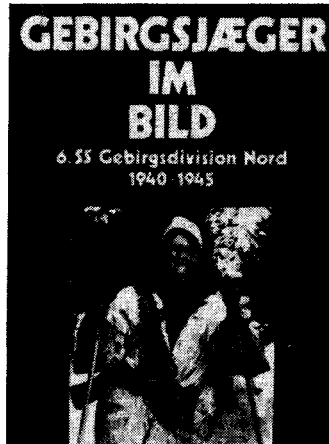
Berner Hansen:

«MANNEN BAK SØYLEN»

Professor Wilhelm Rasmussen var i mer enn en mannsalder regnet blant våre aller fremste billedhuggere. Han gikk som så mange andre av de store norske kulturpersonligheter aktivt inn i Nasjonal Samling, og ble etter 1945 skjøvet ut av kunstmiljøet.

Hans livsverk – Eidsvollmonumentet, som skulle stå utenfor Stortinget – er ennå ikke reist. Berner Hansen forteller levende og godt fra denne betydelige kunstnerens liv og om skuffelsen ved at Eidsvollmonumentet ikke ble satt opp mens han levde.

Kr. 80,-

Alfred Steurich:

«GEBIRGSJÄGER IM BILD 6. SS-Gebirgsdivision Nord 1940–1945»

Boken er et bidrag til 6. Gebirgsdivision Nord's historie med kamp under usedvanlige forhold. Boken beretter fra krigsskueplassene på tundraen, ved Polarsirkelen, ved Murmansk-banen og i Kareliens skoger. Ikke bare fienden måtte overvinnes; men også vanskelige naturforhold. Tysk tekst med engelsk bilag, stort format, 350 bilder, 198 sider.

Kr. 210,-

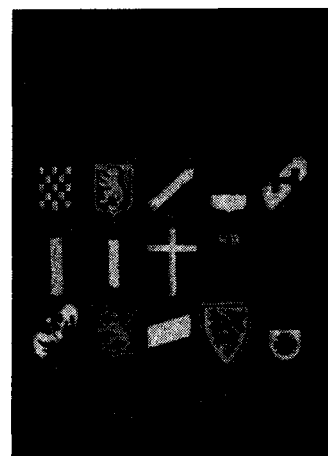
R. Schulze-Kossens:

MILITÄRISCHER FÜHRERNACHWUCHS DER WAFFEN-SS DIE JUNKERSCHULEN

R. Schulze-Kossens' bok er standardverket om junkerskolene. Forfatteren gir en veldokumentert og levende skildring av junkerskolenes historie og funksjon.

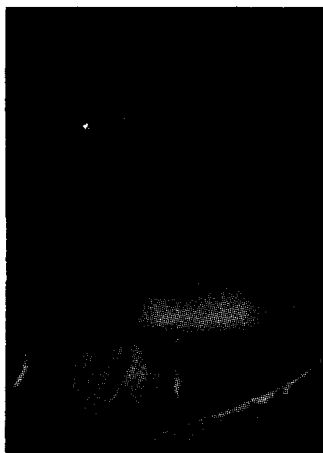
Schulze-Kossens var selv tilknyttet junkerskolen i Tölz en tid og gir en interessant fremstilling av skolen der mange norske frontkjempere fikk sin utdanning.

Boken er i stort format, innbundet og rikt illustrert. Kr. 210,-

«EUROPÄISCHER FREIWILLIGE WILLIGE IM BILD»

Da den tyske krigsledelse i 1941 måtte erkjenne at den sovjetiske krigsmakt var langt sterkere enn antatt, begynte vervingen av frivillige i europeiske og andre land. Frivillige fra mer enn femten land kjempet på tysk side i hæren og Waffen-SS. Denne boken forteller i bilder og tekst om deres innsats. Boken er et viktig bidrag til dokumentasjonen om frivilliges innsats på tysk side. Tysk og engelsk tekst. Innbundet, stort format, ca. 350 bilder, 210 sider. Kr. 210,-

Franz Schreiber:

«KAMPF UNTER DEM NORDLICHT. Deutsch-Finnische Waffenbruderschaft am Polarkreis.»

Boken omhandler 6. SS-Gebirgsdivision og 20. Gebirgsarmees kamper på Lapplandsfronten sammen med den finske hær. Tysk tekst, 125 bilder, 27 kartskisser, 448 sider. Kr. 165,-

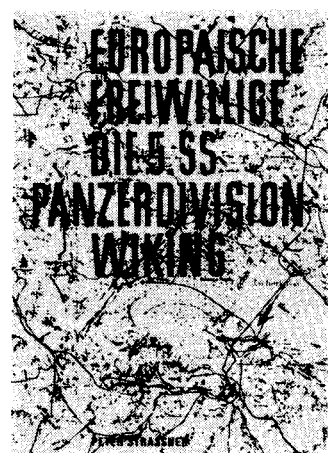
★★★

Institutet för Offentlig och Internationell Rätt:

«DEN NORSKA RÄTTSPUPPGÖRELSEN»

Efter oppfordring fra norske privatpersoner utarbeidet det svenske «Institutet för Offentlig och Internationell Rätt» i 1956 en betenkning om det norske landsvikoppgjøret. Instituttets dom er knusende og dens betenkning av stor interesse for alle som beskjeftiger seg med spørsmålet.

Kr. 50,-

Peter Strassner:

«EUROPÄISCHE FREIWILLIGE. Die Geschichte der 5. SS-Panzer-Division «Wiking».

De frivillige i 5. SS-Panzer-Division «Wiking» kom fra åtte europeiske land, deriblant Norge. Dokumentarverket er basert på dokumenter divisjonens første kommandør – General der Waffen-SS Felix Steiner – etterlot seg ved sin død. Dette er det historiske standardverk om Division «Wiking». Tysk tekst, innbundet, 110 bilder, 468 sider. Kr. 170,-

★★★

Trygve Engen:

«JEG ER INGEN LANDSSVIKER»

«Jeg er ingen landssvik» er den personlige beretning av en småbruker aktiv i Nasjonal Samling og bondeorganisasjonene. I boken forteller Trygve Engen om sitt liv og gjør rede for sine motiver for å være med i NS. Han gir også et bilde av opplevelsene etter 1945.

Kr. 35,-

MINDRE HEFTER:

Justus Vericulator: «Den norske kapitulasjon ved forsvarets overkommando den 10. juni 1940 og krigsføringsproblemet 1940–1945». Forfatteren gjennomgår de vesentligste spørsmål i forbindelse med den norske kapitulasjon for den tyske okkupasjonsmakt i 1940. En rekke viktige dokumenter er gjengitt i heftet. Kr. 25,-

★★★

Per Lie: «SANNHETEN OM TELAVAG-AFFÆREN 1942». Telavåg-affæren er et av de mest omskrevne kapitler i okkupasjonshistorien. Forfatteren var NS-mann og gir sin beretning av det som skjedde. Kr. 15,-

A. E. Hedem: «QUO VADIS NORVEGIA». Av Norges historie 1940–50. Historieforskning og rettsskandale. Hedem går rett på sak, uten å tilpasse seg det «offentlige» syn. Kr. 30,-

★★★

Arne Tellefsen: «NÅR FORSVARET FORFALLER». Den tidligere sjef for Øst-Norges luftvern om forsvarets ødeleggelse inntil 9 april 1940 og veien Norge må gå. Kr. 25,-

★★★

Sigurd Mytting: «POLITISK DØMT». Norsk krønike fra siste tiår i første halvdel av det 20. århundre. Forfatteren forteller om sin politiske aktivitet 1940–1945,

om rettsoppgjøret etterpå og sine motiver for å handle som han gjorde. Kr. 35,-

★★★

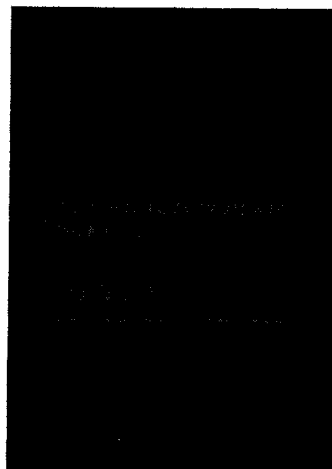
Forbundet for Sosial oppreisning: «GI OSS RETTSSTATEN TILBAKE». Rettslige spørsmål i forbindelse med «landssvikoppgjøret». Kr. 5,-

★★★

Forbundet for Sosial oppreisning: «MERE LYS OVER RETTSOPPGJØRET». Tar for seg næringsliv og næringspolitikk i forbindelse med rettsoppgjøret. Kr. 10,-

★★★

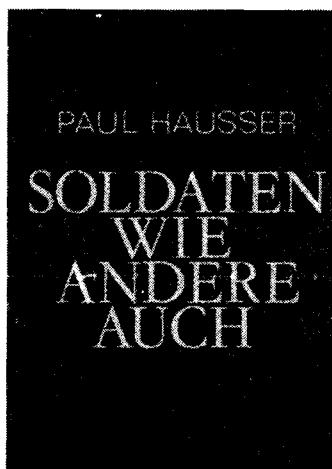
Kai Normann: «LAUBÆRKRANSEN». Et dikt til minne om Vidkun Quisling. Kr. 20,-

«PANZERGRENADIERE DER PANZERDIVISION «WIKING» IM BILD.
Herausgeben von der
Regimentskameradschaft
des ehemaligen SS-Panzer-
grenadier-Regiments Nr. 10
«Westland».

I ord – men særlig gjennom sine fabelaktige bilder – er denne bok HISTORIE. Boken er for en stor del knyttet til Regiment «Westland», men også de andre regimentene; «Nordland» og «Germania» gis bred omtale. Mange norske frivillige kjempet i Panzerdivision «Wiking». Tysk og engelsk tekst, stort format, 317 bilder, 299 sider.

Kr. 210,-

«SOLDATEN WIE ANDERE AUCH – DER WEG DER WAFFEN-SS»
Generaloberst a.D.
Paul Hausser:

En grundig fremstilling av rettsstillingen, den indre struktur, sosiologien og historien til Waffen-SS. Boken gir en grundig gjennomgang av alle viktige spørsmål i forbindelse med Waffen-SS, og imøtegår bl.a. stempelingen av Waffen-SS som en forbrytersk organisasjon etter krigen. Boken inneholder en omfattende dokumentasjon av alle forhold i forbindelse med Waffen-SS. Tysk tekst, innbundet, ca. 600 sider.

Kr. 175,-

«WENN ALLE BRÜDER SCHWEIGEN.»
Grosser Bildband über die
Waffen-SS.

Det største, kjente billedverk om Waffen-SS' 36 divisjoner. Boken inneholder opplysninger om alle 36 divisjoners krigsskueplasser og viktige dokumenter om deres historie. Tysk og engelsk tekst, stort format, 604 sider, 1116 bilder.

Kr. 325,-

«BEFEHL DES GEWISSENS. Wilhelm Tieke: «IM LUFT-
Charkow Winter 1943.» Tysk
tekst, innbundet, stort format, 119
bilder, 38 kart, 340 sider.
Kr. 180,-

★★★

Gert Schwager: **«IM HERZEN
DIE HEIMAT».** 10 år i sovjetisk
krigsfangenskap. Tysk tekst, inn-
bundet, 9 bilder, 100 sider.
Kr. 95,-

★★★

Wilhelm Tieke: **«DER KAUKA-
SUS UND DAS ÖL. Der
deutsch-russische Kampf in
Kaukasien 1942/43.»** Tysk tekst,
85 bilder, 504 sider. Kr. 175,-

★★★

Wilhelm Tieke: **«EIN RUHELO-
SER MARSCH WAR UNSER
LEBEN.»** En frivillig i 5. SS-
Panzerdivision «Wiking» forteller
om sine personlige opplevelser.
Tysk tekst, innbundet, 2 bilder,
232 sider. Kr. 175,-

★★★

Spiwoks/Stöber: **«ENDKAMPF
ZWISCHEN MOSEL UND INN.
XIII. SS-ARMEEKORPS.»**
Tysk tekst, innbundet, 59 bilder,
skisser, 430 sider. Kr. 185,-

★★★

★★★

Georg Maier: **«DRAMA ZWIS-
CHEN BUDAPEST UND WIEN. Der
Endkampf der 6. Panzer-
armee 1945.»** Et standardverk om
sluttkampene for den tyske 6.
Panzerarmee. Tysk tekst, innbun-
det, stort format, kart og bilder,
636 sider. Kr. 320,-

**«HEITERES AUS DEM BROT-
BEUTEL GEKRÜMELT.
Anekdoten, Possen und
Schnurren – bearbeitet von
Herbert Taege.»** Tysk tekst, inn-
bundet, 8 bilder, 302 sider.
Kr. 165,-

★★★

★★★

Carl cerff: **«DIE WAFFEN-SS
IM WEHRMACHTBERICHT».**
Dokumenterer alle Wehrmacht-
berichte der Waffen-SS er nevnt.
Tysk tekst, 116 sider. Kr. 80,-

Hans Stöber: **«DIE LETTIS-
CHEN DIVISIONEN IM VI.
SS-ARMEEKORPS.»** Tysk
tekst, innbundet, 49 bilder, kart,
368 sider. Kr. 180,-

★★★

★★★

Wilhelm Tieke: **«IM FEUER-
STURM LETZTER KRIEGS-
JAHRE».** Om dt 11. SS-Panzer-
korps og gjennombruddet for å
bryte ringen om den tyske hærs 1.
panzerarme. Tysk tekst, innbun-
det, 61 bilder, kartsisser, 638 si-
der. Kr. 180,-

Wilhelm Tieke: **«DAS FINNIS-
CHE FREIWILLIGENBATAIL-
LON DER WAFFEN-SS».** Tysk
tekst, innbundet, 44 bilder, kart,
290 sider. Kr. 180,-

★★★

★★★

Wilhelm Tieke: **«TRAGÖDIE
UM DIE TREUE. Kampf und
Untergang des III. (germ.) SS-
Panzer-Korps.»** Omhandler 11.
SS-Pz. Gren. Div. «Nordland»,
23. SS-Pz. Div. «Nederland» på
Baltikum. Tysk tekst, innbundet,
68 bilder, kartsisser, 244 sider.
Kr. 175,-

Rolf Proschek: **«5. SS-PAN-
ZERREGIMENT «WIKING».
Bildband. VERWEHT SIND
DIE SPUREN.»** Et billedverk om
det første egentlige panserregi-
ment i Europa. 50 prosent av sol-
datene i Regiment «Wiking» var
tyskere; den resterende halvdel,
danske, nederlendere, belgiere,
finner og nordmenn. Tysk tekst,
innbundet, stort format, 380 bil-
der, kart, 200 sider. Kr. 225,-

BESTILLINGSKUPONG:

JEG BESTILLER FØLGENDE BØKER FOR SNAREST MULIG LEVERING:

..... stk. abonnement på «Folk og Land»	Kr.
..... eks.	kr.
..... eks.	kr.
..... eks.	kr.
..... eks.	kr.
..... eks.	kr.
..... eks.	kr.
..... eks.	kr.
..... eks.	kr.
..... eks.	kr.
Porto kr.	
Sum kr.	

Ved forskuddsbetaling legg til kr. 15,- for porto. Forskuddsbetaling kan skje i sjekk, til postgiro 5 15 46 38 eller til bankgiro 6063.05.01248. Ved oppkrav kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg.

Bestillingen sendes: **BOKTJENESTEN, A/S HISTORISK FORLAG,
POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.**

NAVN:

ADRESSE:

POSTNR.: POSTSTED: